

K276.950
3

24
საქართველოს
საბავშვო
საბიბლიოთეკო
სისტემა

გალაქტიონ ტაბიძე

**CRÄNE AUX
FLEURS ARTISTIQUES**

MCMXIX

ტფილისი

განმარტული

გალაქტიონ ტაბიძე: Grâne aux fleurs artistiques. ლექსები. წიგნი მეორე. (1914—1919) ტფილისი MCMXIX

89906
1/ 18-14 წმ. 2

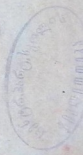
194664

125466

194664

11 წმ.
194664

299.96

8-14

K276.950
3

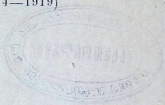
~~127664~~

ბ ი ლ ი ჯ მ ი ბ ი მ ე რ ბ ი ჯ ბ ი ჯ ბ

II

CRÂNE AUX FLEURS ARTISTIQUES

(1914—1919)

MCMXIX

ბ ი ლ ი ჯ მ ი ბ ი მ ე რ ბ ი ჯ ბ ი ჯ ბ

CRÂNE AUX FLEURS ARTISTIQUES

Le charme inattendu d'un bijou rose
et noir,—

B a u d e l a i r e

La demoiselle bleue aux bords frais
de la source,—

T h. G a u t i e r

La mélancolie des soleils couchants,—

P a u l V e r l a i n e

...et les roses trop hautes.

H. d e R é g n i e r

I

შაჰრვარდია „შეანკო ჩასახვის“
შაჰათა სავანეში

ამ შაისს, ამ ივნისს, ამ ივლისს
გადირეკს ნოემბრის ბალები.
მხურვალე ვნებები გამოივლის.
სასახლის ჩაქრება ქალები.

დარჩება აუზთან სანდალი
და ძველი ფოთლები: ყვითელი...
რომანზე ისვენებს შანდალი,
რომანში შეშლილი სკვითელი.

ვეწვევი განდგილ შამათა
„უმანკო ჩასახვის“ სავანეს:
იქ შავი თოვლივით დამათოვს
ქვარტლი და ბურუსი თავანის.

სიმკაცრით შემხედავს საშვენი
თვალეში შეკრული კამარის:
ჯვარს ეცვი, თუ გინდა! საშველი
არ არის, არ არის, არ არის!

დაქრიან უდაბნო ქარები,
 მტანჯავენ და ვიცი: გახსოვარ!
 სამრეკლოს ანგრევენ ზარები...
 წმინდაო, წმინდაო მაცხოვარ!

გრიგალთა სადაურ შებერვას
 მისდევენ ფოთლების შვავები...
 თებერვალს უხმობენ, თებერვალს
 სამრეკლოს ჯვარიდან ყვავები!

და ვიცი ლელვითა საგანი
 როდესაც ღამეა უკუნნი,
 და ჩემი მღუმარე საკანი
 და ცეცხლის მფარველი გუგუნნი.

ერთგვარად მიიტანს ამ სახის
 ლოცვისთვის ზმანება-მტკივანი:
 გაზელებს—მგოსანი სასახლის,
 ხელთათმანს—სასახლის მდივანი.

II

ღ რ გ რ ც ხ მ ნ ე ბ ი

როგორც ნისლის ნამკერი, ჩამავალ მზით ნაფერი,
 ელვარებდა ნაპირი სამუდამო მხარეში!
 არ სჩანდა შენაპირი, ვერ ვნახე ვერაფერი,
 ცივ და მიუსაფარი მდუმარების გარეშე.

მდუმარების გარეშე და სიცივის თარეშში
 სამუდამო მხარეში მხოლოდ სიმწუხარეა!
 ცეცხლი არ კრთის თვალეშში, წევხარ ცივ სამარეში,
 წევხარ ცივ სამარეში და არც სულს უხარია.

შეშლილი სახეების ჩონჩხიანი ტყეებით
 უსულდგმულო დღეები რბიან, მიიჩქარიან!
 სიზმარიან ჩვენებით—ჩემი ლურჯა ცხენებით
 ჩემთან მოესვენებით! ყველანი აქ არიან!

იჩქარიან წამები, მე კი არ მენანება:
 კრემლით არ ინამება სამუდამო ბალიში;
 გაქრა ვნება-წამება—როგორც ღამის ზმანება,
 ვით სულის ხმოვანება ლოცვის სიმხურვალეში.

ვით ცეცხლის ხეტიალი, როგორც ბედის ტრიალი,
 ჩქარი გრგვინვა-გრიალით ქრიან ლურჯა ცხენები!
 ყვავილნი არ არიან, არც შვება-სიზმარია,
 ეხლა კი სამარეა შენი განსასვენები!

რომელი ცნობს შენს სახეს, ან ვინ იტყვის შენს
 სახელს?

ვინ გაიგებს შენს ძახილს, ძახილს ვინ დაიჯერებს?
 ვერავენ განუგეშებს საოცრების უბეში,
 სძინავთ ბნელ ხვეულებში გამოუცნობ ქიმერებს!

მხოლოდ შუქთა კამარა ვერაფერმა დაფარა:
 მშრალ რიცხვების ამარა უდაბნოში დღელდება!
 შეშლილი სახეების ჩონჩხიანი ტყეებით
 უსულდგმულო დღეები ჩნდება და ქვესკნელდება.

მხოლოდ ნისლის თარეში, სამუდამო მხარეში
 ზევით თუ სამარეში, წყველით შენაჩვენები
 როგორც ზღვის ხეტიალი, როგორც ბედის ტრიალი,
 ჩქარი გრგვინვა-გრიალით ქრიან ლურჯა ცხენები!

III

ანგელოზს ექირა

გრძელი პერგამენტი

ანგელოზს ექირა გრძელი პერგამენტი.
 მწუხარე თვალებით მიწას დაყურებდა.
 მშვიდობით, მშვიდობით! ამაოდ დაგენდე,
 ელვარე საღამოვ აღმას საყურეთა!
 ბაგეთა ლოცვაო, დიდება და ძეგლო,
 უთუოდ მახსენებ ოდესმე... ოდესმე!
 გრაალის კოშკები, ლიდიის სამრეკლო
 შენს ფეხთქვეშ დაიმსხვრა და გლოვა მომესმა.
 ოჰ! როგორ გაფითრდა ციურთა თანადი
 ოცნება, ნახაზი საგანთა უარით—
 ღრუბელი ფერადი და ალვა ტანადი
 რომელსაც აზიის ცით გადაეუარეთ.
 ანგელოზს ექირა გრძელი პერგამენტი
 და ფოთლებს ისროდა სიფითრე ბარათის.
 ამაოდ დაგენდე, და ჩვენ ერთმანეთი
 ამაოდ გვინდოდა! მშვიდობით მარადის!
 ქარვთა მორევში დაეშვა ფარდები—
 საღამო კანკალებს შიშით და რილობით—
 საღამო ნელდება და კვდება ფარდები...
 მშვიდობით, მშვიდობით, მშვიდობით.

IV

ს ა უ ბ ა რ ი მ ღ მ ა რ ხ ე

ლანდებს სასახლეში მხოლოდ მაშინ ელი
 როცა საუბარი ედგარ პოეზეა!
 აჩრდილს თანაზიარს მარად საშინელი
 დასდევს განწირულთა შავი პოეზია.
 ხშირად მაგონდება: ფოთლებ-შემოკლილი,
 სახე-მიბნედილი ქალის მწუხარება!
 მთვარით დაბურული, მთვარით შემოსილი,
 მთვარით დაძონძილი ოხერა... შეყვარება!
 (რად ხარ უცხოეთში? მე შენ გელოდები!)
 მოვა შუალამის ბნელი სტუმარივით...
 სანთლებს გაანელებს, დარბაზს დააბნელებს,
 შიდის სავარძელთან სხვაგვარ მდუმარებით.
 უცხო მხარეები იგრძნეს ხომალდებმა,
 ფარდა შეირხვევა როგორც ყრუ ფოთოლი.
 კოშკთა სიმაღლიდან რეკავს მოლანდება,
 ცივი უდაბნოა ღამე უშფოთველი.
 თანაც გაიხედავ: შენაც დაღამდები—
 ირგვლივ დამკენარია ფერი და ფერვალი:
 ასეთ სანახავად—როგორც თანამდები
 ბალში შეშლილივით კვდება თებერვალი!

V

მარიამ

ანთუანებსა

შორეული ქალის ეშხი
 მოვა... მაგრამ როდის?
 სიყვარული სასახლეში
 მხოლოდ ერთხელ მოდის!

ასეთია ნაზი ბედი,
 ბედი რჩეულ ფერის:
 სიკვაცხლეში თეთრი გედი
 მხოლოდ ერთხელ მდგერის!

ყვავილები უხვად არის:
 დენდის... მეფე მონის.
 ქარში ათრობს არე-მარეს
 ოხერა ტრიანონის.

და ლანდებათ თეთრ სარკვეზე
 ჩნდება სახე-მკრთალი
 შუაზელი, ესტარგეზი
 და თვით დედოფალი.

ზრდილი, ნაზი და მეფური
 ჩემი ძველის-ძველი
 ლექსი არის უნებური
 სიზმრით შემშოსველი.

მხოლოდ თეთრი შადრევნებით
 მე ვერსალის ბროლი
 მაცდურ თვალის გადევნებით
 მტანჯავს მსუბუქ-მქროლი.

დედოფალო! ლურჯა რაში
 მიქრის საშიშ-ჩქარი
 და ბილიკთა ლურჯ-ქვიშაში
 მიაქვს მძაფრი ქარი!

მიქრის დაღალ-გადაყრილი
 დოვინ — დოვენ — დოვლი:
 თოვლი, ფიფქი და აპრილი
 ვარდისფერი თოვლი.

6
 9
 5
 7

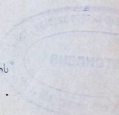
VI

მ მ მ მ მ

მე ძლიერ მიყვარს იისფერ თოვლის
 ქალწულებივით ხიდიდან ცვენა:
 მწუხარე გრძნობა ცივი სისოვლის
 და სიყვარულის ასე მოთმენა.
 ძვირფასო! სული მევესება თოვლით:
 დღეები რბიან და მე ვბერდები!
 ჩემს სამშობლოში მე მოველე მხოლოდ
 უდაბნო ლურჯად ნახავრდები.
 ოჰ! ასეთია ჩემი ცხოვრება:
 იანვარს მომმედ არ ვეძნელები,
 მაგრამ მე მუდამ მემახსოვრება
 შენი თოვლივით მკრთალი ხელები.
 ძვირფასო! ვხედავ... ვხედავ შენს ხელებს
 უღონოდ დახრილს თოვლთა დაფნაში.
 იელეებს, ქრება და კვლავ იელეებს
 შენი მანდილი ამ უდაბნოში...
 ამიტომ მიყვარს იისფერ თოვლის
 ჩვენი მდინარის ხიდიდან ცვენა,
 მწუხარე გრძნობა ქროლის, მიმოვლის
 და ზამბახების წყებად დაწვენა.
 თოვს! ასეთი დღის ხარებამ ლურჯი
 და დაღალული სიზმრით დამთოვა.

1998664
 125-466
 3

როგორმე ზამთარს თუ გადავურჩი!
 როგორმე ქარმა თუ მიმატოვა!
 არის გზა, არის ნელი თამაში:
 და შენ მიდიხარ მარტო, სულ მარტო!
 მე თოვლი მიყვარს, როგორც შენს ხმაში
 ერთ ღროს ფარული დარდი მიყვარდა!
 მიყვარდა მაშინ, მათრობდა მაშინ
 მშვიდი. დღეების თეთრი ბროლები,
 მინდვრის ფოთლები შენს დაშლილ თმაში
 და თმების ქარით გამოქროლება.
 მომწყურდი ეხლა, ისე მომწყურდი
 ვით უბინაოს — ყოფნა ბინაში...
 თეთრი ტყეების მიმყვება გუნდი
 და კვლავ მარტო ვარ მე ჩემს წინაშე.
 თოვს! ამნაირ დღის ხარებამ ლურჯი
 და დაღალული ფიფქით დამთოვა.
 როგორმე ზამთარს თუ გადავურჩი!
 როგორმე ქარმა თუ მიმატოვა!

VII

შენახვის ხელნაწერი

როცა დიდი ხნით დახურული გავხსენი ყუთი—
 ძველ ბარათებში აღარ იყო სიახლე ძველი,
 მხოლოდ ზაფხულის სურნელება ვიგრძენ სათუთი
 და შემოდგომის სიახლოვე ბურუს-დამსხმელი.

აქ მეთორმეტე საუკუნის მძიმე წიგნები
 ყვითელ ქალღმერთზე დაღალული ხელით ნაწერი!
 ვიცი: მე მათთან მორევიან ნისლში ვიქნები
 როგორც ავდარში შუქი მკრთალი და აღმაცერი.

გაჰქრენ ძვირფასი ანბანები: „ჩვენი ქვეყანა
 მშვენი თვინიერ, ჰოი, ზღუათა და ხმელთა ზედა“,
 მათში მარტოდენ ჩაქსოვილა მძინარე ნანა
 აღმოუტყმელთა მწუხარებათ და სინახეთა.

სერაფიმის ფრთა, სევდიანი ჩემი სანთელი
 ამ ბარათებზე საუკუნო აღად ენთება!
 გადივლის თვალწინ დროთა ბნელი კორიანტელი
 ჩუმად ვწლი ფურცლებს. სარკეებში ჩუმად თენდება.

VIII

შ ე რ ი მ ე ბ ა

ტოტებს ქარისას გადაყვა მარტი!
 შავ ტანსაცმელით შე მოვირთვები
 და გავალ ქარში როგორც მოცარტი:
 (მიყვარს მინდვრებში ქარის ზვირთები!)

ეხლა ამ სივრცეს, ეხლა ამ ბაღებს
 და მყინვარს, მაღალ ლაქვარდთა მეფეს
 ჩემი თვალები გააზამბახებს
 ვით შეყვარებულს და მეოცნებეს.

ჩვენ გვირგვინები გვაქვს ოდნავ მსგავსი
 ლამაზი ცუცხლთა მარადი ნთებით
 მე—მსუბუქ დაფნის ფოთლებით საფესე,
 მყინვარს—უმძიმეს იაგუნდებით!

ამაღლდი, სულო, თეთრ აკლდამაზე
 მშვენიერების ლექსით მქებელი!
 დღეს ყველგან მზეა და სილამაზე
 სიკვდილთან უენი შემრიგებელი.

IX

პ რ ე მ ი ბ რ ე მ ი

დღეს გაასვენეს შემოდგომით გაწვალებული
რევიის ღერი!

მე მივყვებოდი მწუხარებას შეყვარებული
და ქარვისფერი.

ოჰ! ენკენისთვე ეპარება დარდივით მდელს!
მზე სად არ არი?

მაინც, ძვირფასო, ჩემს საშობლოს და სამფლობელოს
არ აქვს საზღვარი!

ვიცი: ვიქნები! მშვენიერი მიზნის სიძნელით
თუ კი მოვედი,

გადავიქანებ სიკვდილს შალა ამართულ ყელით
მე, შავი გედი!

პოეტი ბრბოში, სულ ერთია, ვიქნები ზრდილი:
მსუბუქ მანდილით

ზედმეტი, უცხო, უნაყოფო და განდევნილი
ფოთლების ლანდი.

X

პ ი რ ი მ ე ზ ე

დავიწყებული ქიშკრის კარბაზე
ხავსი, ყაერები და წვიმის წვეთი!
გაქრა ათასი თეთრი დარბაზი,
გადარჩა მხოლოდ ცამეტი სვეტი.

კუბო კი ღამით სავსეა იით
და წაქცეული სვეტები დგება:
ამოდის მთვარე და სამაიით
ფერმკრთალ ქაღების მიმოდის წყება.

ცეკვავს სამეფოდ ნაქარგი ქოში
და ხელსახოცთა ქრიან ზღაპრები
და მეძახიან მშვიდ სამეფოში
მთები, სიზმრები და წინაპრები.

დილით დამკნარი არის ბალახი..
ზედიზედ ისევ ეცემა სვეტი.
გაიყვეს ძმებმა მოხუცი ბაღი
და მწუხარება დამრჩა ასეთი.

XI

V o i l e s

საიდუმლო ალები ზღვათა იდუმალების,
 სადაც რომ იმალება იაგუნდი, ლალები!
 საიდუმლო მღერალი, კიდევ მრავალფერ ალით:
 ასეთია მფარველი—საყვარელი თვალები!

საიდუმლო ალები! ისევ მომემალება
 უმიზეზო წვალება და ლურჯი მწერვალები!
 ვარსკვლავებით მწირველი, ლოცვა-გასაკვირველი:
 ასეთია პირველი ტრფობის ინტერვალები!

სერაფიმთა ბაგეზე უნაზესი, ფაქიზი—
 რაინდობად მაქვებ შორით უმხურვალესი!
 საიდუმლო ალები ზღვათა იდუმალების
 სადაც რომ იმალება შორეულთა ალერსი!

ქრება ქარში შანდალი (ოცნება შარშანდელი),
 და თამაშში მანდილის ქრიან თებერვალები!
 საიდუმლო ალები! ისევ დამევალება
 უმიზეზო წვალება და ლურჯი მწერვალები!

XII

მ მ რ II

შენ ჯვარს იწერდი იმ ლამეს, მერი!
მერი, იმ ლამეს მაგ თვალთა კვდომა,
სანდომიან კის ელევა და ფერი
მწუხარე იყო ვით შემოდგომა!

აფეთქებული და მოცახცახე
იწოდა ნათელ ალთა კრებული
მაგრამ სანთლებზე უფრო ეგ სახე
იყო იდუმალ-გაფითრებული:

იწოდა ტაძრის გუმბათი, კალთა!
ვარდთა დიოდა ნელი სურნელი,
მაგრამ ლოდინით დაღალულ ქალთა
სხვა არის ლოცვა განუკურნელი.

მესმოდა შენი უგონო ფიცი...
მერი, ძვირფასო! დღესაც არ მჯერა...
ვიცი წამება, მაგრამ არ ვიცი:
ეს გლოვა იყო თუ ჯვარისწერა?

ლოდებთან ვილაც მწარედ გოდებდა
და ბეკდების თვლებს ქარში კარგავდა.
იყო ობლობა და შეცოდება
დღესასწაულს კი ის დღე არ გავდა.

ტაძრიდან გასულს ნაბიჯი ჩქარი
სად მატარებდა? ხედვა მიმძიმდა!
ქუჩაში მძაფრი დაქროდა ქარი
და განუწყვეტლად წვიმდა და წვიმდა.

ნაბადი ტანზე შემოვიხვიე
თავი მივანდე ფიქრს შეუწყვეტელს:
ოჰ! შენი სახლი! მე სახლთან იქვე
ღონე-მიხდილი მივაწექ კედელს.

ასე მწუხარე ვიდექი ღიღბანს
და ჩემს წინ შავი. სწორი ვერხვები
აშრიალეზდენ ფოთლებს ბნელ-ხმიანს
როგორც გაფრენილ არწივის ფრთები.

და შრიალეზდა ტოტი ვერხვისა
რაზე—ვინ იცის! ვინ იცის, მერი!
ბედი, რომელიც მე არ მეღირსა—
ქარს მიყვებოდა როგორც ნაშქერი.

სთქვი: უცარი გასხივოსნება
რად ჩაქრა ასე? ვის ვევედრები?
რად აშრიალდა, ჩემი ოცნება
როგორც გაფრენილ არწივის ფრთები?

ან ცას ღიმილით რად გავცქეროდი
ან რად ვიჭერდი შუქს მოკამკამეს?
ან „მესაფლავეს“ რისთვის ვმღეროდი
ან ვინ ისმენდა ჩემს „მე და ლამეს“?

ქარი და წვიმის წვეთები ხშირი
წყდებოდენ, როგორც მწყდებოდა გული
და მე ავტირდი—ვით მეფე ღირი,
ღირი, ყველასგან დატოვებული.

XIII

ა ლ კ ე ნ ი ო მ ვ ლ შ ი

დაათრობს მთვარე თოვლიან ალვებს
 ივლისისფერი ყინვის თასებით!
 სითეთრე შვენის მალალ მწერვალებს
 ვით სასძლოს ფარჩა და აღმასები.

მოკრიალებულ ჰერში ოდეს
 გულცივად ბრწყინავს ფარჩა ნათელი,
 ოჰ! ნეტავი არ შეირხვოდეს
 გადაზნექილი სიზმრების წელი!

მკრთალი ვარდები დაცვივა ხელებს,
 ჩამოიშლება შუქი-პირ-ბადე
 და უცნობ ღამის შორ საკურთხეველს
 უნდა ვუხმობდე განთიადამდე.

სდგას გაყინულთა ოცნებათ კრება:
 მთა-თეთრი, როგორც გიორგის რაში...
 და უჩვევ ნათელს ვალერსება
 ჩვეულ სიცივის მძინარებაში.

XIV

მ რ ა ლ ა ნ ი ა

ფარულ ტკივილებს ბალი დაბურული
 ასეთ გრადაკით მიდის ფრთა-ზევიადი:
 ღამე—მარტოობის მტვევით დახურული,
 ფარდა—იდუმალი, სარკე—იშვიათი.

ღამე ჩრდილოეთში უნდა გამეთია
 როცა აზიიდან მოდის განათება—
 ათას საუკუნის მთელი ტრაგედია
 მოსდევს მოგონებას როგორც ანათება.

ხმალში გაწვევაზე ფიქრო უმიზეზო,
 შენზე ოცნებასაც ვიცი—რა დავარქვა!
 სანთლით იფოთლება ჩვენი ჩუმი ეზო..
 გასწი! მიმაქანებს თვალთა გადაკარგვა!

XV

სილაჰჰარაჰ ანა

ჰარდი სილაჰი

დედაო ღვთისავე, შზეო მარიაჰ!
 როგორც ნაწვიმარ სილაჰი ვარდი
 ჩემი ცხოვრების გზა სიზმარია
 და შორეული ცის სილაჰეჰარდე.

შემოიღამებს მთის ნაპრალები
 და თუ როგორმე ისევ გათენდა—
 ღამე-ნათევი და ნამთერალევი
 დაღლილ ქალივით მივალ ხატებთან!

ღამე-ნათევი და ნამთერალევი
 მე მივეყრდობი სალოცავე კარებს,
 შემოიკრება სიონში სხივი
 და თეთრ ოლარებს ააღვარებს.

და მაშინ ვიტყვი: აჰა! მოვედი
 გედი, დაქრილი ოცნების ბალით!
 შეხედე! დასტკბი ყმაწვილურ ბედის
 დაღლილ ხელებით, წამებულ სახით!

შეხედე! დასტკბი! ჩემი თვალები
წინედ რომ ფექოდენ ცვრებით, იებით, —
ლამე-ნათევი და ნამთვრალევი
საესეა ცრემლთა შურის ძიებით!

დასტკბი! ასეა ყველა მგოსნები?
შენს მოლოდინში ასეა ყველა?
სული ვედრებით განაოცები
შენს ფერხთ ქვეშ კვდება როგორც პეპელა.

სად არის ჩემთვის სამაგიერო?
საბედნიერო სად არის სული?
ვით სამოახიდან ალიგიერი
მე ჯოჯოხეთით ვარ დაფარული!

და როცა ბედით დაწყველილ გზაზე
სიკვდილის ლანდი მომეჩვენება,
განსასვენებელ ზიარებაზე
ჩემთან არ მოვა შენი ხსენება!

დავიკრეფ ხელებს და გრიგალივით
გამაქანებენ სწრაფი ცხენები!
ლამე-ნათევი და ნამთვრალევი
ჩემს სამარეში ჩავესვენები.

დედაო ღვთისავ, მზეო მარიამ!
როგორც ნაწვიმარ სილაში ვარდი
ჩემი ცხოვრების გზა სიზმარია
და შორეული ცის სილავეარდე!

XVI

**შაქოქორების
 ჳრახვენი**

ოჰ! ეს ფოთლები, ცვენილი ქარით,
 ეს მწუხარე და ნაზი ზმანება,
 ეს ყვავილები, ეს ცა, მითხარით,
 არავის თქვენგანს არ ენანება?

ჰაერი ოხრავს ფოთლების ცვენიით
 ღონე-მიღეულ მზის დაღალვაში,
 და ბილიკებზე წყნარი მოწყენით
 დაბინდულ წყვილად მიდის ქალ-ვაყი.

ცხოვრობდა ვინმე... გულში ფარული
 უთრთოდა ციურ შუქთა კამარა:
 ამ ქვეყნად სურდა მას სიყვარული,
 მაგრამ ვერაფერ ვერ შეიყვარა!

იყო მეორე: დასწვეს, დადაგეს
 ვნებებმა მისი მხურვალე გული,
 როდესაც ვარდთა სისხლიან ბაგეს
 ეწაფებოდა თვალდახუჭული.

ამ დღეებს მისდევს ჩუმი განდობა,
ფერფლდება თვალთა ბანოვანება
და ასე მკენარი ახალგაზდობა
ნუ თუ არავის არ ენანება?

ჰაერში ოხრავს ფოთოლთა ჩრდილი:
სწუხს ლაყვარდების მსუბუქი ქაფი: --
და შემოდგომის გზებზე დაღლილი
მიდიან გრეი და ზეინაბი.

XVIII

მ ლ რ ა ნ ი

ყოველთვის მგონია: გადიფრენს ყორანი
 და სანთლებს ჩააქრობს თვალების ალვაში;
 თვალები, ეს ლოცვით დამწვარი ქალ-ვაჟი
 წვალეებით მოკვდება (ოხვრა, პასტორალი.)

ყოველთვის მგონია: ჩემს სახელს ნაცნობი
 აჩრდილი თან დასდევს სისხლიან ხელებით
 უცნობებს ეძახის ფარული ხველებით—
 და მე კი თვალს მიხვევს ალერსით და ძმობით.

ყოველთვის მგონია რომ სცივათ ნაბრალებს
 და როცა ბნელ ღამით ბინაში ვბრუნდებით
 ის მიცდის კარებთან მათხოვარ-ქურდებით:
 ტირილით წარსულში ვილატას მაბრალებს!

XVIII

ქ ი მ მ ჯ

ზამთრის ბაღებს

ათოვდა ზამთრის ბაღებს.
 მიქონდათ შვეი კუბო
 და შლიდა ბაირაღებს
 თმა-გაწეწილი ქარი.

გზა იყო უდაბური
 უსახო, უპირქუბო.
 მიქონდათ კიდევ კუბო.

ყორნების საუბარი:
 დარეკე! დაუბარე!

ათოვდა ზამთრის ბაღებს.

XIX

ს ა მ რ ე ჯ ლ

შ ღ ა ზ ნ ე შ ი

ზღაპრების თეთრი კვამლით
 ქალთა სუნთქვაში დაფარული
 ყვავილთა სუნი.
 ოჰ! მე მომესმის შეყვარებულ
 წამწამთ კანკალი,
 და მიყვარს ქარი!
 თან ფოლადივით ცივი სიტყვებით:
 ვეტყვადი ყველას:
 იანვრის თოვლი, იანვრის თოვლი
 აკვნობს ჩემს სულში ნადრევ იებს.
 და ჩემი სული, როგორც სამრეკლო
 სწუხს:
 ცოდვილ ხელებს,
 დაფარულ ცოდვებს,
 დამალულ ღალატს,
 ნაზი ფრჩილების გრძელ ზამბახებს.
 სწუხს:
 სხვაგვარ ცრემლებს
 თეთრ ბეჭდების თვლებს—
 შიშველს, თეთრ ყვავილს..
 სწუხს ჩემი სული—ვით სამრეკლო
 ცის უდაბნოში.

XX

მ ე ლ ი

მის სუფევას ვგრძნობ, როცა თვალთვან კრემლები
შლივა:

მეგობრად მყავდა დასახული მოსისხლე მტერი!
ფარულ ჯადოთი გზას რკალავდენ, როგორც ეკვდერი
დალილას ლანდი, ვიქტორია, ლედი ვოდია.

მათი ხელებით დასრესილი ოცნებას სცვივა
გაზაფხულებად აფოთლების ხშირი ჩანჩქერი..
დაწყვეტილ ვარდებს ძალამოკლულ თვალთ
დავცქერი..

ოჰ! რანაირი გულდაწყვეტით ბაღში მივდივარ!

აღმოხდა მთვარე! გაანათა უსივრცო ბაღი
მალალ ღეროზე გაიშალა გრძელი ზამბახი,
მაგრამ მის გაშლას სიხარულით არ ვეგებები?

ზამბახთა შორის ყრია თეთრი ქანდაკებები,
თეთრი ძეგლები, და იმათ ქვეშ ობლად მარხია
გული, უგონო სიყვარულმა რომ შეარყია...

XXI

მ ა რ მ ა ლ ი ლ მ

აჰყვე კიბეებს—სადაც სფინქსი ქვებს ეფერება;
 და შიშში გრძნობდე რომ ახლოა ბედნიერება—
 ოჰ! რამდენია სიცოცხლეში ასეთი წამი!
 სულში გენიით ატეხილი რეკავს ლერწამი,
 და ვან-დეიკის ლანდებივით მწვანდება ღამე,
 ოჰ! რამდენია, რამდენია ასეთი რამე!

აჰყვე ვარდისფერ საფეხურებს და აჰყვე ისე,
 რომ შენს წინ სხივზე ლანდათ იდგეს ყრმა დიონისე;
 გრძნობდე რომ ისევე უკვდავია თქვენი მსგავსება:
 ერთნაირ სულში ერთნაირი მზის მოთავსება
 ერთგვარი სახე, ერთი ცეცხლი და სითამამე...
 ოჰ! რამდენია, რამდენია ასეთი რამე!

აჰყვე ოცნებით მარმალილოს თლილ საფეხურებს
 სადაც ყოველ მხრით პრაქსიტელის თვალი გიყურებს;
 ცა, სიყვარულის და სიცოცხლის ძვირფასი თასი
 და ყოფნა ასე, მოღანდება ასი-ათასი
 რომ შენს გვირგვინზე წაშლილია შავი ნაპრალი
 ოჰ! რამდენია, რამდენია ამგვარად მთვრალი!

XXII

ატიმის მკაცრი სიტყვები

რტოებში ავობს ბებერი ქარი,
 ყვავილთა ჯარი ფიფქით ბანაობს.
 ტყდება, ნანაობს ეთერი ჩქარი,
 ნანაობს ქარი და მიქანაობს.

და ქარი შეხვდა ატიმის ყვავილებს,
 ვარდისფერ ღილებს შეატყუა ერთგულა,
 ფრთა დაატოლა გაუშლელ ღილებს,
 დაწვდა ბილილებს და აათრთოლა.

ატიმის ხე იდგა თაიგულივით,
 იქ მას მიღევით უთრთოდა სული!
 შორით მოსული გაზაფხულ სხივით
 და ნამთა მძივით გარემოცული.

ატიმის ხე იდგა ვით ნაზი ქალი.
 ვით დედოფალი უცხო მხარეში:
 სინარნარეში სწვავდა მზის ძალი,
 და გრძნობათ ალი სიმწუხარეში.

ატმის ხე შლილი ოცნებას ჰგავდა
როცა დელავდა შხით აღქურვილი,
მე მისი ჩრდილი ხშირად მხიბლავდა
და ხშირად მწვავდა ტრფობის სურვილი.

მაგრამ ეწვია ატმის ხეს ქარი
და ფრთა მედგარი შემოახვია,
ახლაც ატყვია ხეს განაბზარი
ყვავილთა ღვარი რომ დააფრქვია.

როგორც პებლები მშვიდი და ფრთხილი,
შემდეგ აშლილი და აფრენილი—
გადაცვენილი ატმის ყვავილი
იყო დაღლილი და მოწყენილი.

ოცნებათ რიგი თვალს მიეფარა!
მტვრით გაისვარა წყალთა ლიკლიკი
ყვავილი იგი მოჰკვდა და ჩქარა
წითლად დაჰფარა ბალის ბილიკი.

ბალის ბილიკზე მიედევარ და თან
გაძრცენილ ატამთან ზღვები გროვდება
სალამოვდება და მზის ჩასვლასთან
თანდათან მწუხრი მიახლოვდება.

მე აღარ ვდარდობ...რა მსურს, რას ველი?
ვით მზის ნათელი და ღამის ჩრდილი
მეფობს სიკვდილი—ქნობის მსურველი!
ვაჰქრა სურნელი, დასტკნა ყვავილი!

XXIII

ღრუბლები
 მძრღს ამერების

ღრუბლები ოკროს ამურებით დასახლებული,
 ვეზუვის ფერფლი!

თვალი იკარგება სივრცეთა უნაზეს
 გრადაციებში,

უფრო უნაზეს ვინემ *stiaciato*
 ფლორენციაში,

სადაც უძველეს ხელოვნების ყველა ფერებში
 ფეთქს ნაპერწკლები

ნახატი ვაზების,
 სასანთლეების,

საცეცხლოების და კანკელების.
 ამ საღამოში განისვენებს

შშვიდი სინათლე
 სავსე უდიდეს მწუხარებით

და სიყვარულით.
 ამ წიგნის ფურცლებში

დაჰქრის მისი
 სასახლის ლანდი.

და,
 საქართველო!

შენ მოვალე ხარ რომ ნატრობდე
 ჩემს მეგობრობას

უფრო მხურვალედ—
 ვინემ მე შენსას!

XXIV

ჭ ი ა ნ ე უ რ ძ ე ბ ი

მიდის ოპერა „ლაკმე“,
 ბუტაფორიის შეხლა!
 ვანა ეს არის საქმე?
 მე სულ სხვას ვფიქრობ ეხლა:

მწარე ფიქრებში გართულს
 მესმის სიცილი მთვრალი:
 სადმე მეხუთე სართულს
 მთვარე უღიმის მკრთალი.

ოჰ! როგორ მღუპავს გრძნობა
 ძველი, მოსისხლე მტერი!
 მჯერა მე შენი ძმობა,
 შენი შეშლილი ფერი.

ვანა მეხუთე სართულს
 ვანა მეათე მთვარეს
 უხმო, მკვარტლიან სანთელს
 გადააღლევდი თვალებს?

მგზავრი, მწუხარე ხმობა:
 „მცივა! მომეციო ჭერი!“
 ოჰ! როგორ მღუპავს გრძნობა
 ჩემი მოსისხლე მტერი.

ხშირად ვიგონებ ვერლენს
როგორც დაღუპულ მამას.
დაღვრის შეშლილი ცრემლებს
მოგონებათა გამმას.

ხშირად ვიგონებ პარიზს..
ნახე იგი და დაგმე!
ნისლის, სულის და ქარის
ლაკმე, სადა ხარ ლაკმე!

XXV

ს კ ლ ა მ ე ჲ

მთის გაგიყებულ რუებს
 ღვიით, ძენძით და ქვიშით,
 გრიგალი დააყრუებს
 მაცხოვრისადმი შიშით.
 და დედოფალი აღეა
 ელვამ დაღუნა ცივმა.
 ასე გავიდა გვალვა,
 ასე მოვიდა წვიმა.
 ჯვარი, ლომი და კურო
 თარშავანგების არის.
 თვალთა ანგელოსთ შურო,
 შენ, ღვთისშშობელო კარის!
 ზარით ატეხილ გრიგალს
 დავით ნარინის ჯვარი,
 მარმარილოთა თიქალს
 გადაათარებს მძლავრი.
 ან გაოცებას, რასაც
 მარად ანათებს ძელი,
 ისევ დაადებს რაზას
 შემოღამების ცელი.

ან როგორც ასომთავრულს,
მუდამ შევამჩნევ ცაზე,
სხვისთვის უხილავ--ფარულს
მე რად გელოდი ასე.
ჯვარზე გაკრული ელვა—
ეს ჩემი დაა ლურჯი,
ლურჯ ყვავილების თელვა,
ახალგაზრდობა ურჩი.
ჯვართან მისული სურო,
მარტოობაა ქნარის...
თვალთა ანგელოსთ შურო,
შენ, ღვთისმშობელო კარის!

XXVI

ვინ არის ეს ქალი?

მიმაფრენდა ნაპრალებზე ლურჯა ცხენი,
გადვიჩებე.

უკურნებლად დაქრილი ვარ...
დამეხსენი!

შეკიდებიან მთვარეს—როგორც მძიმე მტევნები
თეთრ-ვარდისფერი ალუჩები და შადრევნები.
ქანდაკებებმა ჩაიარეს მოხდენილ წყებად.

სადღაც შორს მუსიკა ქარივით კითხულობდა:
ვინ არის ეს ქალი, ვინ არის ეს ქალი
ასეთი ცისფერი?

ჩახმახის წუთი. ბნელ სივრცეში აშლილი ბოლი,
შავი ყვავილის საბუდამოდ მკვდარი ფოთოლი.
ლაჟუციფერი:—

ვინ არის ეს ქალი, ვინ არის ეს ქალი
ასეთი ცისფერი?

XXVII

სიკვდილი მძვინვარებს

წაკითხულ წიგნთა საღამოსის მსუბუქი ბინდი
 არეებს შშვიდათ, უდარდელად კვლავ ეფარება
 მდინარეთ ლურჯი, ქაფიანი და მძიმე ზვირთი
 შავი ზღვისა და კასპიისკენ მიეჩქარება.

ასეთ ფერებში შეერია მთების კალთები
 და სიბნელეში აიშართენ ბასრი კლდეები,
 დაიმსხვრა სადღაც იმედები და ხომალდები.
 შთაინთქენ მაღალ კუბოებში ცის კლდეები.

მაგრამ უცერად ყვავილივით გაიხსნა მთვარე:
 საამო, ნაზი, უხავერდო და უვნებელი
 ჯერ დააგუბა თეთრ ღრუბლებში იების ღვარი
 და გადაღვარა ვით სირიის ნელსაცხებელი.

წითელი, თეთრი და ყვითელი ფერების ტვირთით
 ერატოს მარად გაფითრება და მღუშმარება,
 მდინარეთ ლურჯი, ქაფიანი და მძიმე ზვირთი
 შავი ზღვისა და კასპიისკენ მიეჩქარება.

XXVIII

|| ს

ღამემ მოვერცხლილ ძაფების გროვა
 გადააქსოვა სარკმლის მწვანე ბროლს,
 სარკეს ანართოლს დაუახლოვა
 და დაათოვა სურათებს, საწოლს.

მე დამაეიწყდა ძველი წვალემა
 და ვალაღება გრძნებათ დამზობის,
 და მახსოვს მხოლოდ ცისფერ-თვალემა
 იღუმალემა შორეულ ტრფობის.

მომიახლოვდი ვით მთვარის შუქი,
 მითხარ, მაჩუქე ოცნებათ კრება.
 უჩინრად ჩნდება ვნებათ ქარბუქი...
 ეს მართლა ხდება თუ მესიზმრება?

XXIX

ვენერა და

ვიღღას შესახებ

ვენერა სარკესთან. ეგონა ფრაგონარს
პალაცო პიტტი და პერუჯი, ვენეტა.
ფერები მიენდო მშვენიერ საგონარს
რომელსაც იძლევა ხმები მასხენეთა.

გათაედა, განელდა, გაჩუმდა ზღაპარი!
ოცნება! შენ წარსულს ვედრებით შესძახებ,
რომ ისევ აინთოს უცნობი ლამპარი
ფულის, ვიოლახეს და სხვების შესახებ.

XXX

3 3 რ ხ 3 3 3 0

ყოველთვის, როცა დაბერავს ქარი
 და ტყეს მთებისას გაიფრენს აფრად,
 ვერხვის ფოთოლთა თეთრი ლაშქარი
 აშრილდება უშორეს ზღაპრად.
 ზღაპარი იგი მათრობს და მხიბლავს
 ძველი ღვინის სმით, უგონოდ. მძაფრად,
 სადღაც დაკარგულ ვარდს და გვირილებს
 მოგონებებში ვიქერ თანაბრად.
 ეს იყო წინად, დიდი ხნის წინად....
 სად, როდის, რისთვის? არ ვიცი, არა!
 იცვენ ოდესღაც და მიეძინათ...
 ღელავს ფოთლების მწყობრი კამარა.
 მას შემდეგ ბედი და იალქანი
 ქარის სიმძიმით გადაიხარა.
 შენ კი სადა ხარ ამდენი ხანი?
 რისთვის, ან ვისთან? არ ვიცი, არა!
 ეს იყო წინად, დიდი ხნის წინად.
 ეს იყო ვერხვის ფოთლების კვნესა.
 დრომ ყვავილებით დაგვაგვირგვინა,
 მე პატი ვიყავ—ის კი პრინცესა.

XXXI

პქრქლქლქ

იასმანთა გროვად გროვდება
 გულში ვედრების ზღვა ნელი-ნელი
 როცა ერთმანეთს უახლოვდება
 მყუდრო საღამო და ღამე ბნელი.
 განწმენდის შუქი სულს ეფარება
 როდესაც პანი დაქრის ტყე—ველად
 და ღამე სწრაფად მიეჩქარება
 დღის ელვარების მოსახვეველად.
 და, აი, ფერთა შეხვეებაში
 როცა შურივით იძვრის ოცნება
 ასე გადადის უკვდავებაში
 სიერცე, დუმილი და გაოცება.
 ასე, ნელობა ხაფხულის ველის
 და ქარიშხალთა ცივი შვენება
 შწევას, როს გოიას და ბოტტიჩელის
 სხვადასხვა ლანდი მომეჩვენება,
 სულ სხვაა მძლავრი გუგუნის ხარის
 და მზის სხივებზე დამკნარი ია,
 დემონი იქვით სავსე მხატვარის
 და სეგანტინის „Ave Maria“.

XXXII

ფარდების შრილი

დადის და აზმორებს..
 ხავერდებს, ხალოჩებს, ბნელ კარებს
 უფლის გარს—
 ისეთი სიფრთხილით!!
 იდუმალ შუალამით
 ბნელ ლამით—
 ჩუმად ვშლი რვეულებს.
 ოდნავ თრთის სანთლის ალი...
 სიჩუმეა.
 ის კუთხეში წევს განუძრევლად,
 ცივი თვალებით.
 შევხედავ, ვიგრძნობ: არსადა სჩანს
 გზა წინანდელი.
 ჩნდება—
 მწუხარება და ჟრუანტელი.
 ნელ ნაბიჯს შავი მიაპარებს—
 იდუმალემა.
 სადაც ბავშური ძილით სძინავს—
 ჩემს ანგელოზ დას—
 (ჩემს მოგონებებს, პოეზიას!)
 სურს მოიტაცოს გაზაფხული!
 შეხედეთ! თურმე სად მალავდა

ველური ფიქრი
 თავის ბასრ ბრწყალებს..
 მე შეიძლება შეშლილი ვარ
 და ავადმყოფი!
 ფარდების შრიალი
 მაახლოვებს მშვიდ სამეფოსთან
 რომელსაც ქვია: მოლოდინი
 და მღელვარება.
 ეს არის სული, დამწყვედელი
 კისფერ ბადეში—
 და ნათელივით იტანჯება
 მისი თვალები.
 გარედ მაისია.
 დაქრის დიონისეს
 შეება უჩვეულო.
 გარედ ისამანს
 ბინდი ეფარება..
 ბალი ეღარება
 კისფერ მოგონებას.
 და რად მაგონებს მშვიდ სამეფოს
 მღუმარებისას,
 ფარდის შრიალი?

XXXIII

ჩვენი საშქმევი

ღამეა. მთვარე. ხეივანი.

—ოჰ, მეგობარო!

მომჯადოებელ ვარდს ვეძახდი
 გუშინ რუსუდანს.

—მაშ ეხლა უნდა მოვილოცო.

—თუ გსურს მართალი

მე მშვენიერი მიჩვენია
 ყველას თამარი!

რაც შეეხება ღამეზე წინოს...

(დაბოლოება წარმოითქმის
 სავსებით წყნარად:

ხელი მეგობრის დაეჭდობა
 მოსაუბრის ხელს)

—დეე, იყოს ასე! მაგრამ შერიფს...

ოჰ, ეს შერიფი!

(ორივე ერთად ხეების გზით
 გაისეირნებს. —————

ლურჯდება ჰაერი.

ენტება ღამე.)

—მე ველი ამელამ

ისე, როგორც კახაბერი.

თუმცა ეს კაცი

გადაცდა ჩვენი საუკუნის

გადამწყვეტ საზღვრებს.

რაც შეეხება ჩემს ოცნებას..

დღეს გონებაში

სამი სახელი ღვთაებრივი

უძველეს დროის

ისევ მინათებს.

უპირველესად რუსუდანი

— სს...

შემდეგ თამარი იტრიიდან.

— ჩუ....

— უკანასკნელად ქეთევანი.

— ...!

— იცი: მე მზად ვარ ვალიაო
ძვირფასი „მამინ“.

(ხან ალისფერი, ხან წითელი

ხის რტოვებში

ჩნდება სინათლე

ჩამავალი მზის)

ასე ჩურჩულით

მოდის ეს ორი, ხეივანის

დახვეულ ვზებით.

სახლის ფარდებზე თეთრად ქრიან

ნაზი ფარდები.

ჩამავალ მზეზე

კანკალებენ მათი ჩრდილები

ყველა მათ ჩრდილებს

სიყვარულით გადახვეული,

რომელთაც მათი მოგონება—

ვალერსება

მე XII საუკუნიდან.

XXXIV

მთავრის მთხარე

ჯერ არასდროს არ შობილა მთვარე ასე წყნარი!
 მღუმარებით შემოსილი შეღამების ქნარი
 ქროლვით იწვევს ცისფერ ლანდებს და ხეებში
 აქსოვს....

ასე ჩემი, ასე ნაზი ჯერ ცა მე არ მახსოვს!
 მთვარე თითქო ზამბახია შუქთა მკრთალი მძივით
 და მის შუქში გახვეული მსუბუქ სიზმარივით
 მოსჩანს მტკვარი და მეტეხი თეთრად მოელვარე,
 ოჰ! არასდროს არ შობილა ასე ნაზი მთვარე!
 აქ ჩემს ახლო მოხუცის ლანდს სძინავს მეფურ ძილით
 აქ მწუხარე სასაფლაოს ვარდით და გვირილით
 ეფინება ვარსკვლავების კრთომა მხიარული
 დაწყვეტილ ყრმას აქ უყვარდა ობლად სიარული...
 და მეც მოკვდევ სიმღერებში ტბის სევდიან გედათ,
 ოღონდ ეთქვა თუ ლამემ სულში როგორ ჩაიხედა,
 თუ სიზმარმა ვით შეისხა ციდან ცამდე ფრთები.
 და გაშალა ოცნებათა ლურჯი იალქნები—
 თუ სიკვდილის სიახლოვე როგორ ასხეაფერებს.
 მომაკვდავი გედის ჰანგთა ვარდებს და ჩანჩქერებს,
 თუ როგორ ვგრძნობ რომ სულისთვის ამ ზღვამ
 რომ აღზარდა

სიკვდილის გზა არ-რა არის ვარდისფერ გზის გარდა,
რომ ამ გზაზე ზღაპარია მგოსანთ სითამამე,
რომ არასდროს არ ყოფილა ასე ჩემი ღამე,
რომ, აჩრდილნო, მე თქვენს ახლო სიკვდილს
ვეგებები—

რომ შეფე ვარ და მგოსანი და სიმღერით ვკედები—
რომ წაყვება საუკუნეს თქვენთან ჩემი ქნარი..
ჯერ არასდროს არ შობილა მთვარე ასე წყნარი!

XXXV

მ ღ ბ ე ლ ე ნ ი

იქაური ცა ფოთლით ქსოვილი,
 ლაგვარდ თვალთაგან გადასულ ნამით
 მოველი ღამეს და შენ, სულამით!
 ჩემს მკვლელ—მიუვალ ღამეს მოველი.

აღერსთა უხვი და უხმო ველი
 დამფარავს ნისლთა წამოსასხამით
 და დათრობაში ამ ღამის-ღამით
 უხილავ გზებით შთავა ყოველი.

ტბის პირად, როცა ხეების ხელეგბს,
 დაეკიდება მთვარე და ცვარი
 დამთვრალი ბალი გაშლის გობელენს..

შემოდგომის ცა—ასე დამწვარი
 უჩინარ კენობის ალთა დარევით
 ტბას დავეცემი უხმოდ, მკდარივით!

XXXVI

ქ ი მ მ ჯ ი ლ ი

სიმაღლე ლაევარდთა,
ვარსკვლავთა სიმაღლე,
სიმაღლე ზამბახის!
ყელი გაქვთ გედევით მაღალი და სწორი!
ოჰ! თქვენს თმებს შეფერის დაფნა და
ამბორი!
ელადა, ელადა!
აქ სული ატარებს თვის მსუბუქ სამოსელს
ასეთი სინათლით შუბლი უელავდა
ვენერა მილოსელს!

XXXVII

მისწავლის სქვნა

გგონია: ბინდი ვარსკვლავთაგან გემუდარება
 და შეშინება უმოწყალო სიმთვრალეს ბადებს.
 სახლის კარებთან უმოძრაოდ მდგომარე ლანდებს
 იცავს სიბნელე, შეეკვება და მღუმარება.

ლანდი ქუჩაზე აჩქარებით თავს უკრავს სხვა
 ლანდს

ეს ცოცხლებია? არა! გზებზე მიდიან მკედრები
 და სიბნელიდან უბინაო მათი ცხედრები
 სამარისებურ უდაბნოში სტოვებენ ქალაქს.

XXXVIII

ზ ლ კ კ კ რ II

მდინარის პირად ხეივანში ყოველ საღამოს
ორი ქალწული მემორვევე ჩრდილად გახდება,
ისინი ჩუმად გადიხდიან ლეჩაქთა სამოსს.
თვითონ მდინარეც და ღუმლიც გალექაქდება.

ტყის პირად სხედან ნაზნი, წარბებ-გადახატული
და თავს აღგანან თავადები ნაბდიანები.
ეცემა თმები ლურჯ სარკეებს, ვით ნაკადული;
სჩანს: სასიკვდილოდ ამ სიყვარულს არ ვენანები!

XXXIX

ქ რ ხ ი ღ ე შ ი

აველ დაღლილი მარმარილოს თლილ კბეებით—
 დარბაზში სადაც ვისვენებდი ჯერ ისევ დილით;
 ორხიდების მწყობრად იდგა მუქი შლეიფი
 განაზებულნი ჩემი ფერმკრთალ სულის სიკვდილით.

ხავერდის კუბო, დათოვლილი თეთრ ზამბახებით
 იდგა მდუმარე, მგლოვიარე და დასევდილი
 რა! იგი აქ წევს აბრეშუმის თეთრი ტალღებით..
 ამ ყვავილებში დავასვენე ჯერ ისევ დილით!

დაქვრივებული ოთახები ჩუმად სტიროდენ:
 შავი გედვიით მალლა იდგა კუბო პირქუში!
 დაქვრივებული ოთახები ჩუმად სტიროდენ,
 ჯერ ისევ გუშინ რომ ხარობდენ, ჯერ ისევ გუშინ.

მე დავცკეროდი ისრებივით დახრილ წამწამებს
 სამგლოვიარო დოღბანდებად რომ ჩამოვარდა,
 გადაეფარა იმის თვალთა უსივრცო ლამეს.—
 და არასდროს არ აიხდება ხელახლა ფარდა.

XXXX

მელოზიარე სერაფიმევი

მარშალილოს ქვეშ (მწუხარება უამრავ დროთა!
 მე პოეზიამ დავიწყების ცელს ამარიდა:)
 საუკუნეთა სათვალავი შეკარგებოდა:
 ერთხელ ზმანებით მე ამოველ ბნელ სამარიდან.
 მე მოვდიოდი სამშობლოსკენ გზებით ირბით,
 ჰაერში კენესდა დაწყვეტილი წვიმის სიმები.
 და სასაფლაოს ძეგლებიდან მწუხარე რიგით
 მე მიმყვებოდენ და სტიროდენ სერაფიმები.
 ასე სტიროდენ: ოჰ! შეხედეთ! აი, ეს არი!
 „იყავ ნაზი და ახალგაზდა—როგორც მაისი,
 „დადაფნულ გზაზე მიდიოდი ვით კეისარი.
 „შენს მოვლენაში კრთოდა ცეცხლი უზენესი.
 „ცხოვრება შენი იყო მწველი ალერსი ქალის,
 „თვით ბოროტება საქართველოდ წაანდაზები
 „შენში ბადებდა სიმბურვალის დაუმქრალ ხალისს,
 „და შენ, მწყურვალემ, გამოსცალე ყველა თასები!
 „ყოველი წვეთი სავსე იყო უმძაფრეს შხამით:
 „ლურჯა ცხენებით თუ გაფრენდა გრძნობათ სინაზე,
 „იყავ საოცრად მოხიბლული ასეთი ღამით
 „და უაილდის ყვავილივით დაეცი გზაზე.
 „ცაცხვები დგანან შენს საფლავთან ვით ცენტავრები,
 „მათ სიბნელეში ნისლიანი და უეცარი,
 „გამოჩნდებიან პოეზიის თანამგზავრები,
 „სდგანან მწუხარედ და იტყვიან: აი, ეს არი!

XXXI

ქვარის მღვდლები

წარსულმა ღამემ შენს ფანჯარაში
 დათოვა თოვლი ია-ზამბახის!
 შენი ალვა დგას როგორც დარაჯი
 მზეთუნახავი და მკრთალი სახის.

სისხლივით ელავს ფოთლები ვაზის,
 ბროლი, მარჯანი და ნელი რვალი,
 ხალივით მთვრალი ხაზი შირაზის
 ალვაში შედის მრავალთ-მრავალი.

ნელ ლერწებით და ვაზის მტევნებით
 მიყვარს ქალწულის დაგვირგვინება.
 წარსულს ჩვენ აღარ დავედევნებით
 და არც სრემლები დაგვედინება.

ამ მწიფე მტევნებს დაღეწავს ქარი.
 თუ მწიფობისთვემ შესცვალა დარი—
 მებაღემ მოსვლა თუ არ ინება!

შენ სული გქონდა ისე კეთილი
 ოჰ! სერაფიმის ცისფერი სული!
 ეხლა დაღლილი და დაფლეთილი
 არის ქსოვილი ფერ-მიღებული.

ვის დაიფარავს სუსტი ქსოვილი?
ვერც შენ, და ვერც სხვას.. ტოვია წვიმა!
ქსოვილი წვიმის ცვრებით სოველი.
წაიღო ქარმა, ქორმა, არწივმა.

ფიქრები ქარის ქვითინში კვდება,
ფიქრები კვდება ნისლში და ქარში:
არ არის არსად ბედნიერება!
ფიქრები კვდება ნისლში და ქარში.

ეს მწუხარე და მწველი ზუზუნი
მიყვება ფიქრებს ნისლში და ქარში!
ძველ გაზაფხული მღელვარე სუნი
მიყვება ფიქრებს ნისლში და ქარში.

ჩამავალი მზის მომაკადავ ალგებს
ისერის ღრუბლები და დაღლილობა
მთებს, ირმებს, შველებს, ხევს და ნაპრალებს
აწუხებთ ღრუბლის მძიმე კრილობა.

XXXXII

ქ რ - ლ ა კ ტ ი ო ნ ტ ა ბ ი ძ ე

აი: გრიგალმა გაიტაცა წითელი ლერწი
 ვაზის — ბუნების!

მერი! მე ისევ შენატრება ზუმი ალერსი
 არ-დაბრუნების!

წყვილი ცხენები, ეტლი სწრაფი, ზრუნვა მზიანი!
 რაღაც სხვაგვარი

მოსვლა ფერების: ვერონეზი და ტიციანე
 და ნიაღვარი.

ვიცნობ ბაგეებს, ვიცნობ ხულებს! ათასიმხედება
 ბაგე და ვარდი...

ნუ თუ, ზეცაო, ვით მე მიყვარს შენი ღიღება,
 ისე გვიყვარდი?

XLIII

მიპარლნილი აივანი.

ამპარტავეანი თათარი,
 ეზოში დადის მამალი,
 მახსოვს მოხუცი ქადარი
 და ძველი დასტურ-ლამალი.

მახსოვს მივარდნილ აივნის
 ქრელ-ქრელი მანდილ-საკაბე.
 ეხლაც ხანდახან გაივლის
 ჩვენი კნენა, კაკაბი.

სიმინდის ანაქურჩალით
 კოკა, შედგმული გაროზზე:
 მალალ ტანით და ჭურჭელით
 კაკაბი მიდის წყაროზე.

გახმა ბოსტანში მწვანილი!
 და ოხრავს კმუნვით მოცული
 თავადი ვაშლოვანელი
 ხანდახან ჩემთან მოსული.

„რა უბედური ქარია!
 „წამოველ... ვიცი: მელიოდი!
 დავლიეთ, გაგიხარია...
 (ვამაყობ საქართველოთი!)

ოკტავეზით ვწერ პოემას:
 (ესეც საქმეა თუ არა?)
 და სოფლის უდაბნოებას
 ამ ზარმიაც გადაუარა.

და მეგობარიც ხანდახან
 უთუოდ მოვა, თუ ელი:
 ტფილისში მეფობს თათარხან,
 ღვინო, ღუელი, ღუელი!

სასახლე გახდა თილისმა!
 არ არის არც საშინელი:
 კარგად გაიცნო ტფილისმა
 ჩინებულება ჩინელი.

„რა უბედური ქარია!
 „წამოველ... ვიცი, მელოდი!
 დავლიეთ, გავიხარია..
 (ვამაყობ საქართველოთი!)

XLIV

ქ ქ ქ ქ ი ს ლ ა ნ ლ ი

მღუმარე მხარეს შორი მთებისას,
 დახარის ღამე და ანდამანტი.
 იქ, როგორც ლანდი მწუხარებისა
 გამოჩნდა მაღალ პოეტის ლანდი!
 თეთრი ქალარით მოსილი თმები
 ელავდა ელვის ელვა-ციმციმით,
 და მოხიბლული იყო მთიები
 დიდებულ სახის ღვთაებრივ ღიმით.
 მძიმე და დაღლილ ფეხის ხმას გრძნობდა
 ნელი-ნელ მსვლელი ღრუბელი ჩუმი,
 და მოძრაობდა ღამის მნათობთა
 აღელვებული ელიზიუმში.
 გრძნობდა თანაბარ მოახლოებას
 განცვიფრებული და დიდი მთები,
 შეუცნობ-ხშირი შრიალით შეკრთა
 მშობლიური ტყის მწვანე ზვირთები.
 მაშინ ბავშვივით მიჩუმდა შტერი,
 შესწყდა მდინარეთ ზვირთების მღერა—
 მხოლოდ გრაალმა გზა მრავალფერი
 ნაპერწკლის დროშით ააელფერა.
 და საიდუმლო შუქით შემოსა

მიწყნარებული გზა იშვიათი:
 ჩუმად.. დაღლილი სანთლებით მოდის
 მწუხარე ლანდი.. მაღალი ლანდი.
 ოპ! ასეთია დღეს განსაცდელი
 და არ დაგვეტოვებს პოეტი ობლად,
 რომ არ აანთოს ისევ სანთელი
 დავიწყებული ხატის მახლობლად.
 იქნება ჩვენთვის, იქნება ჩვენში,
 იქნება ჩვენთან მარად და მარად!
 ჩვენის სიზმრების სიღიადეში
 ჩვენი ფიქრების ლურჯ ნიავე-ქარად.
 არ მოგვაკლებს მადლს და შუქს უსიტყვოს
 მისი, პოეტის მაღლით ანთება.
 კურთხეულ იყოს, კურთხეულ იყოს.
 კურთხეულ იყოს ეს მოღაწეობა...

თ. შაბაძე

მას გახელილი
დარჩა თვალეები.

მზეო თიბათვის, ყოფნა უმზეო!
მზე მიიცვალა ღია თვალეებით
ის მიიცვალა რაღაც უმწეო
და საოცარი გარდაცვალებით!

მას გახელილი დარჩა თვალეები,
ოჰ! გახელილი დარჩა თვალეები!
ის უცხო მხარეს გარდაიცვალა
და გახელილი დარჩა თვალეები!

და ეს თვალეები საღამოთა ხმას
უსმენდენ ტანჯვით და მოკრძალებით
მას გახელილი დარჩა თვალეები,
ოჰ! გახელილი დარჩა თვალეები!

რა ხდება იქით! საიდან ისმის
მგლოვიარეთა ქნართა: „მშვიდობით“?
უეცრად სწვევებენ სიმები სიცილს
უამიდობით... უამიდობით!

საიდან ისმის ჩემი გალობა
 და უღონობა სუნთქვის შემწყდარის,
 წამების წყნარი წარმავალობა
 და მოგონება ძვირფასი მკვდარის?

მიდის ზაფხული.. ბალში, მდელღოში
 სისინებს სიო, შრიალებს ნეშო.
 მე ისევ აქ ვაზ... საქართველოში!
 რისთვის, ძვირფასო! რისთვის, ნუგეშო?

და ეს თვალეზი სერაფიმთა ხმას
 უსმენდენ ტანჯვით და მოკრძალებით.
 მას გახელილი დარჩა თვალეზი
 ოჰ! გახელილი დარჩა თვალეზი!

მივალ, მიმყვება მე შენი ცქერა
 და ხავერდებზე ეცემა ჩრდილი
 ყველგან უჩინრად ტირის, ცერერა.
 თვალეზი ცივი და გახელილი.

ღირდა თუ არა სხვა სიკოცხლეზე
 ოცნება ჩემი და ფერმიხდილი,
 მე გზა არ ვიცი უახლოესი:
 ერთად ერთი გზა არის სიკვდილი.

მას გახელილი დარჩა თვალეზი,
 ოჰ! გახელილი დარჩა თვალეზი.
 ის უცხო მხარეს გარდაიკვალა
 და გახელილი დარჩა თვალეზი!

XLVI

რძმრ პრძმრ სარმს სარმსი

ეს მე ვარ, ქარი, ეს მე ვარ ქარი, დავქრივარ ბარად,
ვოცნებობ მზეზე

ერთმევა ფერი ყვითელი არეებს.. მე დაქრილი ვარ,
როგორც აფთარი.

აკივდა გარედ, დაცვივდა ფარჩა, აწვიმდა ყველგან,
შხამთა მიზეზი

მანტით მხარებზე, თეთრი გვირგვინით, ელვარე გზებით
მოდის ზამთარი!

დამქრეს! ეს მე ვარ! ეს მე ვარ ქარი, გამიღეთ კარი,
გამიღეთ ჩქარა!

მე მომდევს ცივი საშინელება მე მომდევს ჩემი
კოდვილი გული

ჩემთვის უცხოა სითეთრის რკალი და ნათელივით არის
აშკარა,

იუდას სახე. კენის ლანდი და ღამეების შავი გუგუნი.

მოდის ზამთარი, მოდის სიცივე, მოდის სიკვდილი..
ჰეი, ლურჯა რაშო,

მედგრად! კივილით მოედე ტყეებს.. უსწორო იყოს
შენი ავდარი

შენთვის სამოთხედ გადაიშლება ღამე უვნებო და
ურიერთაყო,

ეს მე ვარ, მე ვარ, ეს მე ვარ ქარი.. მე დაქრილი
ვარ როგორც აფთარი.

მე ისევ მიყვარს დაღლილთა ცრემლი და ბრძოლა,
ბძოლა მოუსვენარი,

ქარიშხლიანი მეხი და ელვა, რისხვით მრისხანე
ტალღებთან შებმა,

ყელამდე მოსულ ვარდების გროვა და დამსხვრეული
სწორი კენარი;

სხვა სიყვარულის მოგონებები, დაე, აღმინთონ
მოგონებებმა.

სანამდე, დროშებს ეძებდა თვალი, დროშები ქარში
გაშალეს უცებ!

დღითა და ღამით, დღითა და ღამით გრგვინით
ებრძოდნენ ხარებს ხარები.

მოსკდა კიდევებს, გასცდა ნაპირებს და გრიგალივით
მოედო ქუჩებს

სისხლის, ტალახის ცეცხლის და წყალის ზვირთი,
ყველაფერს ნაზიარები.

იღუმალ ფიქრთა ჯაქვ-აწყვეტილი, აღელვებული
მორევის ქაფი

არეულ ჯურღმულთ აღმოჩინებით, საესე სახარლად
მცურაფი მკვდრებით

მოედო ქალაქს, მოედო სოფლებს, ისევ მონახა ბნელი
სარდაფი,

შებოქა ერთი მძლეველი ძალით და გადალექა
აღფრთოვანებით.

დაეცა კრემლი! და ნაფოტებათ იქცა წარსულთა
ტანჯვათ მიზეზი

მე ვალმიხდილი ისევე ველი როგორ მოყვება ავდარს
ავდარი.

ეს ზე ვარ, მე ვარ, ეს მე ვარ ქარი, ვისვენებ ეხლა,
ვოცნებობ მზეზე

ერთმევა ფერი ყვითელ არეებს და მოკლული ვარ
როგორც აფთარი.

XLVII

II. ა.

ქალაქში, მტვერში წაიქცა ბავში
 ნუკრის თვალეებით, თმით—მიმოზებით.
 და მწუხარების მალენიავში
 მოფრინდენ ლურჯი ანგელოზები.

შეშლილი სახით კივოდა ქუჩა:
 შორს კი მზე დარჩა და მშობლის კერა!
 მზეზე ყვაოდა სოფლად ალუჩა,
 და გაისმოდა დების სიმღერა.

XLVIII

ს ი ბ ე რ ე ს

მე მილალატეს ძველმა რითმებმა
 (ძველ შეგობრებსაც ვამჩნევ მე ლალატს)
 თუმცა მე მასთან მიყვარდა შებმა—
 ეხლა რა ფუყო სპლინს, უხმო ჯალათს!

ეჰა! მე ვამბობ: სად შემიძლია
 ვებრძოლო ქალთა წყევლას, სიბერეს?
 წვიმები წვიმებს სიცილით ცვლიან
 და შლიან შემკრთალ სურათის ფერებს.

XLIX

ქაღალდი

ჩვენ მივდიოდით ტაძრისკენ ორი
 იყო საღამო. ღოცვები. ზარი.
 და ჩვენს საოცარ გზაზე, ლენორა,
 რტოებს ტირილით ამტვრევდა ქარი.

ენატრებოდა ფრთებს სითამამე
 უზრუნველობის, შენი სიშორის!
 მაგრამ უეცრად ვილაკ მესამე,
 ვილაკ მახინჯი ჩადგა ჩვენს შორის.

და ჩვენ გვესმოდა ყრუ საუბარი:
 საცაა, მოვა სიკვდილის წამი!
 ტიროდა ქარი, კვდებოდა ქარი
 და მოვდიოდით ტაძრისკენ სამი.

L

შენ და ღამენი

სალამოვ, ვიცი, ბაღში შეხვალ ეკლესიიდან
და გაოცების შწუხარებას მასთან მიიტან.
თითქო ბექდებზე დაგეყრება ვარდების ცვარი
და სურნელებით აივსება შენი ლოცვანი.
და მხოლოდ ღამით იგრძნობს სული, როგორც
სამებას!

ყვავილებს და ცას, საუკუნო გამოსაღმებას
მოგონებები ეღვარებენ ისევ ბექდებად,
მოვა დემონი, დაფიქრდება და შეეკვდება.
და საეანისგან სიზმარივით მიაქვს ღამის ქარს,
მხევალოთ გალობა: შეიბრალებთ! იგი წმინდა არს!

L I

ახალი მუსახლევა

ჩვენ ერთად ვუცდიდით ღამეში თეთრ სანთელს,
ჩვენ ერთად მოვრკალეთ ლოდინი და რიცხვი.
ბედით გამოყვა ჩემს ბინას შარშანდელს
უქმი და უგონო ცხოვრების სირცხვილი.

ვილაცა მახინჯი მხარულ სიცილით
შემოგვხვდა... დაგვიწყო, დაგვიწყო პატივი!
ვინ იყო? საიდან? ჩვენ ის ვერ ვიცანით
და ყველა შევეყვით შავი დღის ბადეში.

დავბრუნდით ბინაში და დაგვხვდა ცხედარი!
მივაგნეთ სულის კვალს! მე ნატვრას ვეახლე!
ოჰ! დადგა ჩვენი დრო ჩუმი და ნეტარი,
იღუმალ ქვეყნების ვართ ეხლა მოსახლე.

LII

თიბათვე გავიდა

თიბათვე გავიდა. აქრელდა ქათიბი
იქ, სადაც ყელამდე ლელავდა სათიბი.

მეც მალე ჩრდილოეთს ვეწვევი კილობნით,
მშვიდობით, მშვიდობით, მშვიდობით!

ურჩის ხელში ვარ! დამედო ვალები!
ოჰ! უნდა გავყიდო მამული, ქალები!

რა გზაა:

მე მიკვირს რომ დღემდე გაეძელი!
სასახლეს გავყადე... სათიბიც ავცელე!

LIII

პ რ ა ვ შ ი .

თან მიმყოლი ჩრდილები, აუხსნელი ქარაგნი
 სადაც მწვანე ველია და მქუხარე არაგვი.

სადაც მოკლულ ოცნებით ღიმილისთვის ჩავედი,
 სადაც ხევსურეთია, თუშეთი და ფშავეთი.

ერთხელ შეიდ წელიწადში შენი ცა გაიხსნება
 რასაც მაშინ ისურვებ—ყველაფერი იქნება.

გარინდდება მდინარე (ეს არაგვი, ზმანება)
 ყველაფერი უცნაურ მოსელას დაეგვანება.

LIV

სახლი წამს პირად

ეხლაც ჩემს თვალწინ არის
თქვენი ბინა ტყის პირად
და სალამო მდინარის
გახელილი ცისფერად.

მთავაზობდით დები ვარდთ
და ამბობდით ლანდებით:
„თქვენ ისეთი კარგი ხართ,
„თქვენ პოეტი ბრძანდებით.

და გავიდა ივლისი
და მოვიდა, წამებო,
შფოთიანი ტფილისი:
პოეტების სამეფო!

LV

დაქვეყნებული

ეტლს თან მიყვება მყუდრო სოფელი
 და შემოდგომა შეუდარველი:
 ქალწულთა ბედი და ღეთისშობელი
 იყოს მარადის შენი მფარველი!

ნურავინ ქვეყნად ნუ დარღობს შენზე
 ბედნიერებას შენ აღარ ელი.
 უფალი იყოს ცოდვილის შემწე,
 მადონა იყოს მისი მფარველი.

LVI

პ რ ი მ ი მ ი 3 0

ყოველ თეთრ ღამეს, მთვარიან ღამეს
ვიღაც საღამურს გრძნობით ატირებს,
ვარსკვლავნი რთავენ ამ დროს მიდამოს:
უცხო დღეებს, ცისფერ ნაპირებს.
გამკვირვალე ცა თვალებს იტაცებს
და მთვარე რონინს უფრო ახშირებს
და გულიც ამ დროს უფრო ხშირად სცემს
და ცრემლი თვალთგან რბენას აპირებს.

მთებს სძინავს. სძინავს, სძინავს მდინარეს
შორი სივრციდან ვერცხლივით მბზინავს.
აფროთოვანება აგიეებს თარებს
და ისარის ფრთით ფიქრი მიფრინავს.
და მჯერა: ვინმე განთიადამდე,
ისმენს ამ ოხვრას და მწარე გმინვას,
კვიის... დაეძებს ნათესავს ლანდებს
და ყველას სძინავს, სძინავს... ოჰ! სძინავს.

LVII

შენი ხალხურკმელ

კაჭეში შვეალ სრულიად მარტო
 და ორს ავივსებ სასმელით კიქას,
 ერთი შენია (უნდა ვიღარდო
 ასეც და ისეც, აქაც და იქაც!)

შენს სადღეგრძელოს ჩუმიად ჩამძახებს
 კიანურები, ვსვამ: ალავერდი!
 მაგრამ შენს კიქას ხელს არვინ ახებს
 პასუხს არ მაძლევს ხმათა ხავერდი.

და გაფითრებულ სარკეში მცურავს
 ეს მწუხარება ვინ დამიფასოს?
 მე გეუბნები ასე სამღურავს
 მაგრამ შენ მაინც არ მაძლევ პასუხს..

LVIII

საქმის წლის ხარ

ცამეტი წლის ხარ და შენი ტყვეა
ჭალარა გულის ზმანება ავი—
ჩააწყვეთ რიგში ცამეტი ტყვია,
ცამეტჯერ უნდა მოვიკლა თავი!

გაივლის კიდევ ცამეტი წელი
მოახლოვდება გზა ოცდა ექვსი,
მოცელავს მაღალ ზამბახებს ცელი,
ატირდება დრო და ჩემი ლექსი.

ოჰ! როგორ მიდის ახალგაზრდობა,
დაუნდობელი სურვილი ლომის!
და ყოველივე როგორ ნაზდება
როცა ახლოა მზე შემოდგომის.

LIX

ლილიქი

საბაოფთ ბინაში
 შშიდად გეძინა შენ
 ეკედერის დაფნაში
 სანთლების წინაშე;
 და გედი მხევალი
 ოცი წლის შობიდან
 ეხლა უსულოა
 როგორც ნიობიდა;
 აღარც სიყვარული
 ძეგლთან აღარ მოდის..
 იგი განისვენებს
 ქვეშე ამა ლოდის..

LX

მზიანი მუსხვა

წიგნი ვედრებიანი,
ალოცება სატანის,
და ოცნება გვიანი
ვიღაე დე ლილ-ადანის.

ხშირად მომეფარების
ჩემი კარგი ზმანება
და მტანჯავს მწუხარების
ყელით გადაქანება.

ლურჯი, ლურჯი დღე არის,
განშორების დღე არის,
მე არ ველი უარესს...

LXI

ს ა ნ თ ე ლ ი

ღამის ნათელში, მტვერში, მთვარეში
 მიყვარდა სულის შეხება შენი
 ტფილისის დაღლილ ქარის თარეში,
 კოშკები, ძველად ნაგებ-ნაშენი.

მსუბუქი ალით გზებს ეკიდება
 ტალღები ნელი და სურნელება,
 შე მახსოვს შენი ძველი დიდება
 და განშორება აწ შეძნელება.

ყოველდღე მოდის ახალი ტალღა
 მყვირალა, სუსტი და დღევანდელი,
 და დროშასავეით შე მიმაქვს მალღა
 სანთელი... შენი სული, სანთელი.

LXII

მუკრავლი იალქნები

გამოჩნდებოდა შემოდგომა ჩემი მფარველი
 როდესაც სულში დაქენებოდა ათასი ვარდი,
 საბედისწერო ბედის ბილიკს გადავიარდი
 თუ ქარიშხალი მატარებდა განუქარველი.
 და მისი ხმები მომესმოდა: ზღვაო, დაწყნარდი!
 შენ, ქარიშხალო, დასავლეთის გზებით წარველი.
 მე მგზავრი მგოსნის ანგელოზი მქვია მფარველი
 სული იმისი სხვანაირად არის წარმართი.

ოჰ! რა ოცნება იყო ჩემთვის ასეთი ხმები!
 უღრუბლო ზღვაზე მისცურავდენ მძიმე გემები
 და დროშათ გროვა, დაწეწილი და დაქანცული.
 შორით მოსჩანდნენ იალქნები და უფრო შორით
 დატევებული ქარიშხალთა წითელ იზორით
 ეხლა საამოდ ეღვარებდა თეთრი კუნძული.

LXIII

ნ ა მ ე ბ ა

არის დღეს ჩემთვის ნაზი ნუგეში
 ვიყო უმწვიდეს წარსულის მტერი:
 შევიდე უცხო სიმსუბუქეში, -
 გამომყვეს ლურჯა ცხენების მტვერი.

ვიცი: ეს მხოლოდ ისე იქნება
 როგორც ყოფილა ოდესმე ღამით:
 დათვლა ნაბიჯის და დამიზნება,
 ნისლიან ამიდს, ნისლიან ამიდს!

მაგრამ ნაცნობი ზმანება ბროლის
 მოვა: სალამი თანამგრძნობ თვალებს!
 მას მოიზიდავს ხმობა გასროლის
 და შეჩერებას მე დამაეალებს.

ვიცი: პოეტის გატეხილ სახელს
 ბრბო არ დაინდობს გასათელავად,
 მაგრამ შენი მზე სიბნელეს გახვეს
 და დაადგება შუბლს ნათელივით.

XLIV

ქ ა შ ი ს ა შ ა ნ

კოგრიტით შხერა, ხელთათმანი... შენ აისრულე
სურვილი დიდი და დაბურულ ბალის დარდები,
ლალი ირემი სიყვარულით ხარ დაისრული
წყურვილმოკლული აუზისაგან მიემართები.

შენ მოგდევს კოცნის გამძაფრება და თვითეული
ძარღვი ხელების... შავი ხალი მალაღი ყელის.
შენ გელის დაუნა, შენ დიადი დიდება გელის
პოეტო! არვინ არ ყოფილა ესდენ ძლეული.

LXV

მხალხა მასამხარეულად

უცებ დადგა მისი წელი და შემპარავი!
 ფორთოხლების რტოებში აზვირთდნენ ნიავები;
 რადგან არ მაქვს სამშობლო, რადგან არ მყავს
 არავინ,
 ისევ უცხოეთისკენ მიმაფრენენ ნავეები!

ლურჯი იალქნებისგან ვიცი, რა დარება!
 ოჰ! ამდენი ოცნება სულმა ვეღარ დალია,
 რადგან მთელ სიკოცხლეში არვინ არ მყვარება—
 მე მიყვარს საფრანგეთი, ალპები, იტალია!

LXVI

შენაური ხახხლუ

ამნაირი დარებით
 კიდითკიდე დარებით
 ფერის ფერთან დარებით
 შენობების შენება.

ცამაც ქარვად მიქარვა
 და ოცნება მიქარვა
 მწუხარებათ მიქარვა...
 მტანჯავს მე-უშენობა!

მან კოშკების ამალა
 ხან ეთერში ამალა
 ხან ქარივით ამალა,
 გაქროლება ანაზდა.

ცვივა ლურჯი ფარული,
 მოგონება ფარული,
 ფართან ლანდი ფარული
 და ბალები განაზდა.

ყველაფერი სადაა,
 მაგრამ, მითხარ, სადაა.
 ის, რაც აღერსადაა:
 ტრიანონი, შირაზი?

ველი წამით ნაწამებს,
 პოეზიით ნაწამებს
 რასაც იტყვის ნაწამებს
 ფიქრი ამ სიხშირეზე.

დასთა უცხოთ დასობა
 თვალთა ქროლვით დასობა—
 ხანჯლის გულში დასობა...
 გულში, გულში ტარება.

ელეარება ამიდის,
 ანთებული ამიდის
 და ფიქრები ამიდის
 აღარ მომეკარება!

შადრევნებმა ათასმა
 ლაქვარდები ათასმა
 მარმალილომ და თასმა
 სამუდამოდ დარეკა.

ყრუ ოხვრით და ზარებით,
 იდუმალი ზარებით
 ვანტევება—ზარებით
 და ვედრებით: ჰარიქა!

ცვივა ლურჯი ფარული,
 მოგონება ფარული
 ფართან ლანდი ფარული,
 აჩონჩხილი შენობა.

ცამან ქარვად მიქარვა
 და ოცნება მიქარვა
 შწუხარებათ მიქარვა:
 მომკლავს მე უშენობა!

LXVII

მ ა მ ე ლ ი

ცვრიან ბალახზე თუ ფეხშიშველა
 არ ვაფიარე—რაა მამული!
 წინაპართაგან წავიდა ყველა,
 სხვა ხალხის ისმის აქ ყრიაბული.

გაშალა ველი ნელმა ნიავმა
 და მელანდება მე მის წიაღში,
 მოხუცი მამა, მოხუცი მამა
 სასხლავით ხელში დადის ვენახში.

აქ თითო ლერწი და თვითო ყლორტი
 მასზე ოცნებას დაეგვანება,
 ისევ ამწვანდა მდგლო და კორდი!
 დავდივარ... ვწუხვარ და მენანება!

LXVIII

შეხვევა მესამე

მე გარს მეხვევა მუდამ, იგივე
 შენ მიერ ნაზად ნაქსოვი რიდე.
 ხალხს მოვშორდები, მაგრამ ლამეებს
 სად დავემალო, სად წაეუვიდე?

ღვინით თასები ისევ ივსება,
 ისევ მევსება დარდით თვალები.
 შორით მომესმის ყრუ ტაშისცემა
 მაგრამ იქ ვისმეს შევებრალები?

მე ვიხდი ნილაბს! მომგვართ რაში!
 შენთან! ნუგეშთან! ო, ჩქარა, ჩქარა!
 მე მომღვეს განთქმულ სახელის ტაში,
 დიდება, ცრემლი, ღელვა, მუქარა.

შენ ერთი მაინც

საქართველოში შენ ერთი მაინც
 არ იტყვი, როგორც იტყვიან სხვები,
 შეგებრალემა თვითონ კაინიც—
 თუ კი პოეტის ჰქვია სახელი.

ოჰ, ჩემი სული ბევრს დაიმონებს,
 მეგობრები კი არ მეყვარება—
 სხვაგვარ თიბათვის დღეებს იგონებს.
 ჩამავალ მზეთა მგლოვიარება.

გიგზავნი ამ წიგნს... როგორც ოდესმე
 მომქონდა შენთან წიგნი პირველი,
 შენმა ღიმილმა უბოროტესმა
 დაინდოს წიგნი და შემწირველი.

LXX

ს ი ზ მ რ ე ბ ი

შელამდა. მე წაველ იქ, სადაც სიზმრები
 წიგნებში დარდობენ დახუჭულ თვალებით,
 ჰანგები დაქრიან ვით ქარში ისრები
 და სული ფითრდება ნათელის ცვალებით.
 წავიდენ ლანდები. მეორე, მესამე...
 და ღამე დაქრილი ფრთებივით დაქანდა.
 შენ იცი? შენ იცი—მე როგორ ვეწამე?
 როდესაც მე მოველ—არავინ არ სჩანდა!
 მე მქონდა ვაზაში ვარდები მრავალი
 უცხო და შორეულ მდინარის ნაპირთა,
 არ იყო იქ მხოლოდ ნაცნობი ყვავილი
 იღუმალ ძახილმა ღამით რომ დამპირდა.

LXXI

მე მძვინკვ

ძვირფასო, ძვირფასო! ბედი კლავს ჩემს სხეულს,
 თვალეზში ყორნების მქენჯნიან კლანჭები,
 ამირანს მიჯაქვეულს და მგოსანს წაქცეულს
 ვილაც ფრთებს მიკვეცავს... ეჰა, ვიტანჯები!

ამაოდ მომესმის დედოფალთ გროვიდან
 ძახილი უცნობი, მსუბუქი, ცისმარი:
 „მე მოვალ და მრავალ ყვაველებს მოვიტან,
 „მე მოვალ, მე მოვალ, მე მოვალ—სიზმარი!

LXXII

ლ მ ხ ვ ი ნ თ ვ ი ნ

ვით ლოცვა—ედება სალამო მთის კალთებს.
 შორს ქარი გაჰკივის, ბნელდება თანდათან.
 მე გავალ ამ ქარში, გავიტან ამ ვარდებს
 და შენი ლოდინის სიმღერას ვავატან.

ასეთი ვარდებით ივსება აუზი,
 დარეკა გრიგალმა და ხმები გარეკა:
 წმინდა არს, წმინდა არს, წმინდა არს ქაოსი!
 შენ ჩემო გენიავ—გრიგალმა დარეკა!

LXXIII

სასწაულს

შეუნდე, შეუნდე, შეუნდე ბნელ-ცოდვილს
 ლაუციფერს, ჩემს სულში ავობით მძვინვარეს,
 ლაუციფერს, მრისხანე ვეფხვივით დაკოდილს
 და ეხლა მძინარეს.

შეუნდე, შეუნდე ჯოჯოხეთს—ჩემს თვალებს!
 შეუნდე ჩემს ხელებს, ბოროტად დაღალულს.
 მე შენი უმანკო ნათელი მაწვალებს,
 მე ველო სასწაულს.

LXXIV

დ რ მ

აზიის დაშლილი თმის შავი გიშერის
 მსუბუქი ტალღები და ლურჯა ცხენები!
 შენ მხოლოდ ჰარადი სიმაღლე გიშველის
 როს შუქად მშობლიურ კას შეეშენები.

სარკეთა სახეებს სანთლები მოედო
 და შეენის რუსთაველს შირაზის ვარდები;
 სიმღერის მზურვალე დრო არის, პოეტო,
 თუ ასე წარმართი გზით წარემართები.

LXXV

მ ვ მ ლ კ რ მ

იყო ის მწუხარება—ბალახებში მწოლარე
და ეფინა ალვათა ხეივანის სუმბული,
მიდიოდა მდინარე, როგორც ლურჯი ოლარი
და მახლობლად კიოდა მეთორმეტე ბულბული.

და ფოთლების შრიალი იყო როგორც ოპერა,
შორეული ბალები, მედეას ხნის კამარა.
ჟცებ ქარმა ზვირთები დასავლეთით მობერა,
მიეფერა დაღალულს და ზღვებს გადააბარა.

კითხულობდა პოეტებს: ედგარს, ჰანრი რენიეს—
და ლანდები ჩქარობდნენ ოცნებების კიდეზე
და ვერ წარმოედგინა ბედნიერს და მშვენიერს
ცა უფრო უმაღლესი, ცა უფრო უდიდესი.

LXXVI

წმ. მიქაელი

უცნაურ ბინდში გუთნეული მიყვება ქალას,
 ქარი არ არხვეს ოქროსფერი მინდვრების ჩალას.
 ამოდის მთვარე. სადაც ქოხში იელვებს კვარი,
 იქ, სადაც არავცს უერთდება მდინარე მტკვარი,
 სადაც ცვარი სვამს ზამბახების სავსე ფიალას—
 შეგვიანებულ გზით გაივლის ხვესური შწყესი
 და მისი სული ვარსკვლავების სულზე უვრცესი
 ოცნებობს მთვარის სითეთრეში ვით ქანდაკება,
 მას თან მიყვება უბრალოთა შშიდი განგება,
 ლურჯ ზღაპარივით ხავსი ფარავს დაწეწილ წისქვილს,
 წყალი იმტვრევა გადაკეცილ ბროლის რკალებად
 და სინათლეში სილამაზით სავსე ალები
 კოქამდე თმებით შადრევანზე აირვეიან —
 არის კვილი, მღელვარება, ცეკვა, სიცილი
 ასიათასი და მრავალი ათასი ალის.
 ამაოდ შიშით შეიშლება გვიანი სული.
 აღფრთოვანება—გაგიყების ხმა არ შეწყდება—
 სანამდე რაშით არ წამოვა წმინდა გიორგი!
 ხმობა ნელდება, ცა ფითრდება და მზე ამოდის,
 წელში მოხრილი ზეირთივით დგას ძველი წისქვილი.

LXXVII

სროლის ხმა მთაში

გაისმა შორი სროლის ხმა მთაში
და მონადირემ დაკოდა შველი...
სალამო იწვა ხავერდის უდაში
ვით წიგნი ლურჯი და ძველისძველი...
ეს იყო მაშინ, ეს იყო მაშინ
როცა მე ბავში ვიყავ.

არ არის რაღე უფრო მტანჯველი
როდესაც კუბოს მიყვები ქარში:
„დარჩი“ — ქვითინებს ჰაერში მარში,
მაგრამ ვერავის ქვეყნად ვერ შველი.
ეს იყო მაშინ, ეს იყო მაშინ
როცა მე ბავში ვიყავ.

კუბო, უმიზნოდ მკურავი ქარში
და უმიზეზოდ მოკლული შველი!
დაედევნება ბავშვებს სიზმარში
ეს მოგონების ლანდი, სანთელი.
რას იზამს მაშინ, რას იზამს მაშინ
მზე, ნაკადული, მთები და ველი?

ეხლა სხვა ჯდროა! ნისლს ათამაშებს
 შემოდგომის ტყე... ცხოვრება ძნელი!
 ჩემთვის ერთია: ბედის წინაშე
 ბავშვებს საიდან ელით საშველი,
 მე აღარ ვამბობ: უშველეთ ბავშებს,
 მიეცით ბავშვებს სასუფეველი.

მაგრამ ხანდახან მე გული მტკივა:
 რად არის ასე, რად არის ასე?
 რისთვის მოჰკალით ჩემი სინაზე?
 მახსოვს ფოთლები, ვენახი, თივა...
 ოჰ, მეგობრებო! სანამდე მივა,...
 ოცნება ფერფლზე, შზეზე, წვიმაზე!

LXXVIII

კვალი ჩველიდან

მიყვარს შენი სახელის უცხოეთში ხსენება,
 მოგონება ღრუბლების — მზე რომ ჩაესვენება.

რალაც შორეულია შენი კარგი სოფელი.
 ალუბლების ღიმილი და მზე დაუნდობელი.
 და ანთებულ თეატრში, სადაც მე ვარ პირველი,
 ხშირად აშრიალდება ტირიფების მწერვალი.

და მეძახის, მეძახის! და არ არის საშველი!
 და დაქრიან ფარდებში ოცნებებათ აშლილი.

LXXIX

მზის ჩასვლა

მზის ჩასვლა იყო—ვით ანარეკლი
 ძველი დიდების,
 ღრუბელთა შორის დაიმსხვრა ძეგლი,
 პირამიდების.
 მე მივდიოდი ნანგრევზე ობლად,
 ობლად შენს გამო—
 მწუხარედ ქროდა ციურთა სოფლად
 ჩვენი საღამო.
 ქარმა ვერცხლისფრად შემოსა ნელი
 ცის დასავალი,
 ღრუბლებმა მაშინ გაშალეს ველი
 ვარსკვლავთ სავალი.

XC

რამდენიმე ღღა
კმხრუმრალში

დაეშვა თოვლი, ფრინველი ლიბრი
ბოლოდაწყობილ ფრთების ქაღარით
და ჩონჩხებიან ხეების ჯიბრი
დაფარა ნაბდით ნაყაჩაღარით.

რა სულიერიც არის ეს ქარი
ვიცი: მოგვწყინდა, ბაიათები!
გარედ ატლასთა არტყია, ჯარი
შიგნით შავი აქვს გულის ნადები.

ქუჩა სიავის გრძობამ შეფიფქა
თან შეფიცება ძმობას და დობას
და ყორანივით უცნობი სკრიპკა
ჩემს მხართან ტირის უამიღობას.

კარგია ძილი რკინაზე მძიმე!
ან უცხოეთში უგზოდ დაკარგვა!
კარგია თოვლი, კარგია წვიმა
მაგრამ, უცნობო, შენ რა დაგარქვა?

და როგორც ყორანს ააქვს ბრკყალებით
ჰაერში ნაზი ხელები ქალის—
სიმები სწეწენ შეუწყალებით
ამ გაგიეებას, ვედრებას, ხალისს.

წყებათ დაღეწილ ზარების დარდი,
 დალილ ცხენების სუნთქვა და შური.
 მე, ნოემბერი და პეტროგრადი
 ასეთი კარგი და უდაბური.

და მარტოობამ სხვა ქადაგებით
 გაიგო ჩემი: ვარ გამძარცული!
 ამ უცხო ნისლის ბარეკადები
 მე მიყვარს, როგორც ჩემი წარსული.

ათოვს გამვლელებს და გულცივ ბაღებს,
 სად უნდა ნახო აქ თავის თავი?
 ვილაცა დაქრის და ცეცხლს აჩაღებს
 მეც ყაჩაღივით ვარ გამბედავი.

მაინც სად გაქრა ეს წერეთელი,
 ჩხვიძეც გაქრა, როგორც ასეთი!
 ვიყავი ჩემთვის, ეხლა წერტილი:
 სიკვდილი ერთი და უცაბედი.

და როცა ცეცხლში ქანაობს ლავრა
 ბრძვების თუნუქებს ტეხენ ლოთები,
 ლავრაში ლოცვა ვერ დაფამთავრე
 და კალუგისკენ გზებს ველოდები.

თან ასე ვფიქრობ: ეს ბავშვი ტირის!
 მე კი, რადგანაც გამძარცვეს გუშინ,
 გავყიდი გაზეთს, გავყიდი ირისს,
 ან და რევოლვერს დავიცილი გულში!

XCI

ს ე ლ ე ბ ი

საყვარელ ხელებს შეშლილივით დავეწაფები,
 ბროლის თითები, მზისგან სავსე ალისტერ ღვინით,
 მე დამატობენ:
 გავეგები,
 გავენაბები!

პოემას უვრცეს
 დაერქმევა:
 ალვა და სურო.
 იქ შორეული მხარეები
 უნდა გამეფდეს!

ოჰ!

ეს იქნება ალტაცებო ჩემი ნამდვილი,
 რომელიც დათვლის შენს თითებზე
 დამსხვრეულ ბეჭდებს.

XCII

მეჩი ღალანდი

გამომავლია ღამის აღმა ნელმა და ქურდმა,
 ბალი ყელამდე ზამბახებით იყო ნაბური
 ირგვლივ ეყარა დანგრეულთა ჩრდილთა ჩუქურთმა,
 ბაღს იქით მძიმედ ხმაურობდა ზღვა უდაბური.

მე მოვდიოდი. მალა იდგა გემი დაღანდი,
 როგორც ნარცისი თვას ღანდზე შეყვარებული,
 ჩემი დაფნისთვის მიტაცებდა ლურჯი მანდილი
 ქვეყნად მთვარეულ ზამბახებში შეფარებული.

გემით „დაღანდი“ მოვდიოდი სამშობლოსაკენ
 და მთვარისაგან ვაღვიძება გულს დარდათ ჰქონდა;
 მაგრამ სამშობლოს ძველი გზებით ველარ მოვაგენ
 და არ მახსოვდა: მქონდა იგი, თუ მომაგონდა.

ვახსენებების მომძახოდა მტანჯველი ღანდი:
 შენ და მოსკოვი, პეტროგრადი, ლენინი, კრემლი!
 შავი ზღვის ზვირთებს მიაპობდა გემი „დაღანდი“
 და თვალზე მადგა განშორების მსუბუქი კრემლი.

XCIII

დაბრუნება

ლოხს აქით და იქით, მტკვარს, ლიახეს და ფაზისს
 არქმევენ უდაბნოდ გადაშლილ ოაზისს
 სადაც მზე მწველია, ცხელია დარები,
 მცხეთაში გრიალით მიქრიან ზარები,
 გუგუნებს იტრიის ხეობა უღრანი
 და ოხრავს წარსულზე ნანგრევი მუხრანი.
 ყოველგან უჩინრათ ტირიან დანაკლისს
 თამარის ტაძრები და ძვლები ირაკლის.
 და

ყოველ საფლავზე, მზის ყოველ დეროზე
 ხაზებად იშლება ეროსი,
 სიონი მთაწმინდათ, გეგუთი გელათად,
 არაბთა თვალები, ქცეული ელადათ,
 აზია, —

აღელვებს ოცნებას.

სალამოს ლანდები ვათ ბინდი ნიავის
 მიდამოს სდებია

გინახავთ თქვენ ფერი დაბინდულ ქლიავის?
 ეს ჩემი სამშობლო მთებია!

მე რაღაც იდუმალ მოლოდინს ვუნდები...
 ორგვლივ ზვირთებია

და გემი „დალანდი“ რომლითაც ვბრუნდები!

XCIV

მ ზ კ შ ი

I.

ღურჯი აჩრდილი ცხელ ჰაერში დგას.
 ისმის ნაცნობი ყრვოლა სიმინდის.
 ზუზუნი გააქვს უბინაო სკას,
 ოპ! სამუდამოდ დაწყველილ სინდისს.

სულს ენატრება ძველი ზღაპარი!
 წარსული წმინდა იყო ამ ქალის—
 როგორც სოფელში სამრეკლოს ზარი,
 როგორც ყანებში ელვა ნამგალის.

როდის მოვიდა ტოდვების გროვა
 და ჯოჯოხეთი... მითხარი, როდის?
 დაბრუნდა სული და ველარ ჰპოვა
 რამე, გარდა გზის და ცივი ლოდის.

II

მინდვრები. მთები და ზღვა ყანები
 მზეზე ეღვარებს ნამებით სველი
 კვლავ უსრუნველად მივექანები
 უჩვევად კარგი და ფეხშიშველი.

მოკლული ვიყავ უცხო ზმანებით,
 დამწვარი ვიყავ ქალაქის ქაფით—
 ხელები არ თრთის ხელთათმანებით!
 სული არ ტირის შავი ნიღაბით!

III

მწვანე ქალებში აფრინდა მწყერი,
 გაფრინდა ღაღღა, მიქრის ტოროლა,
 მწვანე ტალებების მიდის მეწყერი,
 ისმის ჯეჯილის მარაო-ქროლა.

სადმე ყრუ ადგილს დავესახლები
 სხვა საუკუნის მგზავრი გვიანი,
 სადაც იქნება ცოფი ნაკლები
 და უფრო ნაკლებ ადამიანი.

ცა ლაყვარდია... დღე არის თბილი,
 მზე არის მწარე... გზა არის ცხელი.
 კმარა! მოვშორდი შფოთიან ტფილისს!
 არც მსურს მახსოვდეს მისი სახელი!

IV

და ერთად ერთი, ნაზი დარაჯი,
 გადიფრენს თვალწინ აჩრდილი მერის!
 არ-ამქვეყნიურ უზუნდარაში
 გაიყოლიებს სულთის სიბერეს.

არ დაბრუნდება ამ მხარეს ცეცხლი
 წარსულთა დღეთა სხვანაირ მხარის:
 ეხლა უმიზნოდ მიდის სიციცხლე
 და დაბრუნება მაინც მიხარის.

მხოლოდ ხანდახან ქარი შეარყევს
 ოდნავ გაღებულს კარებს ბალისას,
 შრიალი გააქვთ ძველებურ არყებს:
 სხვა ცხოვრებისთვის თითქო მალევიძებს!

V

აქ მრავალია ცისფერი ფერი!
 ეს ფერი შარად თვალს ეყვარება.
 როგორც ქალწულის სახელი: მერი—
 არის ცისფერი და მწუხარება.

გახედე შორ მთებს! გახედე სერებს!
 გახედე ტალღებს ჩაქსოვილს ტბაში,
 ცისფერი ისე უცხოდ იფერებს
 სამოსელს დღეთა ელვარებაში.

სული ეძახის იმ უჩინარ ტყვეს
 ვისაც სიზმრებში უხსნიან ბავეს,
 იისთვის ეძებს იისფერ სიტყვებს
 და ცისფერ სიტყვით ეძებს ციავებს.

XCV

მ ი შ ი

ქალაქში შიშია.
 ქუჩებს და მოედნებს
 ბურჟედ და მოლჯერად
 მოედო ხოლერა.

და თეთრი ეტლები
 მიქრიან.

სკდებიან კედლები
 შე მიფიქრია

ამნაირ დღეებზე ჩუმად და
 ცბიერად.

ცხედრები, ცხედრები...
 ხოლერა, ხოლერა.

და როგორც მხედრები,
 როგორც ცა-იერად
 მეწყერად, სამუშად
 გვედება ეს ქირი.

მზე ჩავა, ამოვა,
 ყოველთვის შავია!
 ნიაფიც საფსვა
 ხოლერით!

მთვარესაც ედება
 ბაცილა!
 ფანჯრებზე ფარდები
 არ შვირხევიან.

არტისტი
 გადადგამს ერთ ნაბიჯს
 სრულიად ცოცხალი
 და
 უცებ ეცემა.

ოპერაში
 მე ვხედავ: გადასძვრათ
 მსმენელებს ტყავები
 თავების სარქველიდან.
 (ეს ხდება უეცრად)
 დადიან ჩონჩხები:
 ხოლერა, ხოლერა!

ქალაქს დაღუპვა ელის!
 ამაოდ გული
 აეცება წინათგრძნობებით.
 დადგება სიჩუმე:

დაღუპვა ელის!
 შავი აჩრდილი
 სწუხს:
 დაღუპვა ელის!

ტკივილებით გამწარებული

ღრღნის მიწას...

ეძახის...

ვინ ისმენს?

არავინ, არავინ:

ის იღუპება!

რაა ყორნის ხმა?

რას ნიშნავს ვაზა გატეხილი?

წინ მიაქვთ კუბო,

ქალაქი ფითრდება...

მან შეამჩნია

რომ ბერდება,

ძლიერ ბერდება!

იქ ყველამ იცის

რომ დღეს თუ ხვალ

შეუერთდება მქროლავობას

და

შეჩერდება.

ჩემს მკერავს, რომელსაც

თითი არ სტკენია

შთავრობამ ზედ კარზე

კირი მოუყარა!

და შემდეგ (ჯანმრთელი)

გაგზავნა... იმ ეტლით!

იქ ჩემი მკერავი
 თავს გრძნობდა ტანჯულად.
 ეტყოდა ექიმებს:
 „შე ავად
 „არა ვარ!

ვინ მოვა მსაჯულად?
 არავინ!
 შუე ჩავა, ამოვა,
 ყოველთვის შავია!

ნიაფიც საფსვა
 ხოლფრით!
 მთვარესაც ეღება
 ბაცილა!

ხეებოც ხმებიან!
 სახლებზე ფარდები
 არ შვირხევიან.
 და ერთ ღღეს...

ხოლოფრა...
 ის...

XCVI

ღ მ მ ი ნ მ

შევდივართ სასახლეში.

წმინდაო დამიკვე! სუროში საშიშრად მივარდნილ კედლებით
ეს სახლი მაგონებს დაწყველილ სამარეს:
აქ მკვდრები დაქრიან ზღაპრული რაშებით და ბედის ეტლებით.
ჰაერი სიკვდილით დაფარეს.
განდევილ ცხოვრებით დღეგრძელი მოხუცი ცხოვრობდა აქ
ერთდროს.

ვინ იყო? სახელი არავინ იცოდა.
ათასგვარ წამლით და შელოცვით ეძებდა ბედნიერ სამკვიდროს
და მუდამ ფარული ღელვებით იწოდა.
მის თვალწინ ქარივით დგებოდენ ყოველლამ ფერმკრთალი ქალები:
სანთლების, წიგნების წყველა და ვედრება!
ისინი ტიროდენ, ისინი რეკავდენ თვალების რკალებით.
რისხვა! ამხედრება!
აქ ხშირად ვხედავდი საყვარელ აჩრდილებს:
უეცარი ვახელა, საოცარი შენობა,
როგორ მოვანდომინო.
მესმის უცხო სახელი, მტანჯავს მე უშენობა
იდუმალო დომინო!
არაფერი ეშველა: ნილაბები წითელი,
ნილაბები ათასი!
მაგრამ მე მომეჩვენა ჩემი ცა უწინდელი
უფრო უდიადესი.

ლანდად სჩანდა ხელები და გეძებდი თვალებით,
 დაღალული თვალებით!
 რეკდენ კისარტყელები ფერის ჩუმი ცვალებით
 და მძაფრი გამალებით.

წმინდაო დამიცვე! სუროში საშიშრად მივარდნილ კედლებით
 ეს სახლი მაგონებს დაწყველილ სამარეს,
 აქ მკვდრები დაქრიან ზღაპრული რაშებით და ბედის ეტლებით
 რომელთაც ჰაერი სიკვდილით დაფარეს.

თეთრი კვამლი ზღაპრების,
 ამართული კანკელი.

მესმის ამ გამძაფრების
 წამწამების კანკალი.

ქალთა ხმაში ფარული
 ყვაფილები სუროთი,

თოვლის ფერ-უმარული--
 გაფითრების სურათი!

და თვალების წყვილიადი
 და სიცილის ფერება--

როგორც ყრუ ბაიათი
 ფიტქით დამემტრება.

ოჰ! ვიცი: სიცივიდან
 ტერფამდე ვარ: დიდება!

მასთან აღებს მივიტან
 ვეფხვი... არდარიდება!

ვიცი: ფრთასაც ვერ ახებს
 იღუმალად ბეჯითი,

თითების გრძელ ზამბახებს
 დაჩრდილული ბეჭედი.

ლანდივით შაქვს ნახული
 ბეჭდის თვალში მოღვები:
 მოტეხილი ზაფხული
 და ოხერის პაროღები.

წმინდაო დამიციე! სუროში საშიშრად მივარდნილ კედლებით
 ეს სახლი მაგონებს დაწყველილ სამარეს!
 აქ მკვდრები დაქრიან ზღაპრული რაშებით და ბედის ეტლებით,
 რომელთაც ჰაერი სიკვდილით დაფარეს.
 დარბაზში ისმოდა:
 დომინო! დომინო!
 გამოხნდა დომინო!

ს ს რ ჩ ე ვ ი

	83-
შემოდგომა უმანკო ჩასახების მამათა სავანეში	9 ✓
ლურჯა ცხენები	11 ✓
ანგელოზს ეპირა გრძელი პერგამენტი	13 ✓
საუბარი ედგარზე	14 ✓
მარიამ ანტუანეტა	15
თოვლი	17
უნაწესი ხელნაწერი	19
შერიგება	20
პოეტი ბრბოში	21
პირიმზე	22
Voiles	23
მერი	24
აღვები თოვლში	26
გრადაცია	27
სილაფუარდე, ანუ ვარდი სილაში	28 ✓
შემოდგომის ფრაგმენტი	30
უორანი	32
ათოვდა ზამთრის ბაღებს	33
სამრეკლო უდაბნოში	34
გული	35
მარმარილო	36
ატმის უვავილები	37
ღრუბლები ოქროს ამურებით	39
ქიანურები	40
სალამო	42
ვან არის ეს ქალი?	44
სიკვდილი მთვარისგან	45
ის	46
ვუაღისა და ვიოლაეს შესახებ	47
ვერხვები	48
პარალელი	49

ფარდების შრიალი	50
ჩვენი საუკუნე	52
მთაწმინდის მთვარე	54
გობელენი	56
შიშველი	57
მიცვალემულის ხსოვნა	58
წლაპარი	59
ორხიდეები	60
მგლოვიარე სერაფიმები	61
ავღრის მღლოდინი	62
არდაბრუნება	64
მივარდნილი აივანი	65
აკაკის ლანდი	67
მას გახელილი დარჩა თვალები	69
როგორ ებრძოდენ წარებს წარები	71
ი. ა.	74
სიბერე	75
ედგარი მესამედ	76
შენ და დემონი	77
ახალი მოსახლეობა	78
თიბათვე გავიდა	79
არაგვი	80
სახლი ტუის პირად	81
დამშვიდობება	82
პრიმიტივი	83
შენი სადღეგრძელო	84
ცამეტი წლის ხარ	85
ლოლთან	86
გვიანი ოცნება	87
სანთელი	88
მფარველი იალქნები	89
ნუგეში	90
აუწისაგან	91
მწადება გასამგწავრებლად	92
უცნაური სასახლე	93

მამული	83
მწუხარება შენზე	95
შენ ერთი მაინც	97
სიზმრები	98
მე მოვალ	99
ლოცვისთვის	100
სასწაულს	101
დრო	102
მწოლარე	103
წმ. გიორგი	104
სროლის ხმა მთაში	105
ძველი რვეულიდან	107
მზის ჩახვლა	108
რამდენიმე დღე პეტროგრადში	109
ხელები	111
გემი „დალანდი“	112
დაბრუნება საქართველოში	113
გზაში	114
შიში ხოლერის გამო	117
დომინო	121

59/12
33
503

- 10K.

3560 25 356.